

Glasnik MIRA

Godište III. • Broj 8 • Međugorje • Kolovoz 2003. • Cijena 2,5 KM / 10 kn

**VJERUJTE I LJUBITE,
DJECO MOJA!**

**“Draga djeco!
U ovom vremenu kad
mislite na tjelesni
odmor, ja vas pozivam
na obraćenje. Molite
i radite tako da vaše
srce žudi za Bogom
Stvoriteljem koji je
pravi odmor vaše duše
i vašeg tijela. Neka vam
on otkrije svoje lice i
neka vam on da svoj
mir. Ja sam s vama i
zgovaram pred Bogom
za svakoga od vas.
Hvala vam što ste se
odazvali mom pozivu!”
(25. srpnja 2008.)**

GLASNIK MIRA

Utemeljitelj i nakladnik:

Informativni centar "Mir" Međugorje

Glavni urednik: Krešimir Šego

Lektor i korektor: Dragan Naletilić

Adresa:

Glasnik mira, Gospin trg 1

88266 Međugorje, BiH

Tel.: 00 387 36 650 200; 653 325

Faks: 00 387 36 651 300

Služba pretplate: 00 387 36 653 342

E-mail: glasnikmira@medjugorje.hr

Internet: www.medjugorje.hr

Grafičko oblikovanje:

Marin Musa // **SHIFT** KREATIVNA AGENCIJA

Tisak: Fram-Ziral, Mostar

Uplata pretplate: Informativni centar

"Mir" Međugorje d.o.o., „Glasnik mira“

Iz BiH u KM:

Unicredit Bank

Žiroračun broj 33 8120 2 20114 5352

Iz svih stranih zemalja:

Unicredit Bank, SWIFT: UNCRBA 22

IBAN: BA 39 3380 6048 0281 0221

Iz RH u HRK:

Societe generale - Splitska banka d.d.,

Nalog 14

Broj računa: 2330003-5100201682

Iz RH u EUR:

Societe generale - Splitska banka d.d.

Nalog 14, SWIFT: SOGE HR 22

IBAN: HR 17 2330 0035 1002 0168 2

Iz BiH i RH pretplatu se može uplatiti i poštanskom uplatnicom.

Cijena pojedinog primjerka:

2,5 KM/10 kn

Godišnja pretplata {12 brojeva}

BiH: 30 KM; Republika Hrvatska: 120 kn;

Zemlje EU: 30 eura; Švicarska: 50 sfr; SAD: 50 US\$

List je prijavljen kod Ministarstva prosvjete,

znanosti, kulture i športa Hercegovačko-

neretvanske županije pod brojem

R-05-05-42-2175-86 /06 od 12. siječnja 2006.

Dekret pape Urbana VIII.

U skladu s dekretom pape Urbana VIII. i uredbom II. vatikanskog koncila, izdavač izjavljuje da nema nakanu preteći sud Crkve o nadnaravnosti prirode događaja i poruka o kojima je riječ na ovim stranicama. Taj sud pripada kompetentnom autoritetu Crkve, kome se izdavač potpuno podvrgava. Riječi poput «ukazanja, čudesa, poruke» i slične imaju ovdje vrijednost ljudskog svjedočenja.

POTPUNI OPROST - FRANJEVAČKA PORCIUNKULA

Moliti za oprost znači stupiti u zajedništvo svetih, stupiti u veliku riznicu Crkve. Zahvaćati iz obilja i drugima dijeliti. Ne misliti samo na svoj vlastiti spas, nego biti zabrinut za druge.

fra Tomislav Pervan

Franjo - neodvojiv od krajolika

Sveti Franjo svetac je cijeloga svijeta. Pa ipak je on ponajprije svim svojim žiljem ukorijenjen, 'uzemljen' u svoju Umbriju te okolna područja. Isus Krist je nezamisliv bez Svete zemlje. Ondje sve o njemu govori, svako mjesto, svaki kamen svjedoči jednu veliku, slavnu biografiju i prošlost. Gotovo se isto daje primijeniti na sv. Franju. Kao što je Isus nezamisliv bez palestinskog ozemlja, tako je i Franjo nezamisliv i nepredočiv bez umbrijskih krajolika, mjesta koja su njime obilježena, kojima je on utisnuo zauvijek svoj neizbrisivi biljeg. Sva su ona rana franjevačka mjesta s Franjom 'egzistencijalno' opečaćena, do dana današnjega. Od Asiza do La Verne i doline Rieti...

Što bi bilo od Asiza da nije Franje? Franjo mu je dao vječni pečat, utisnuo svoju osobu u njega, i taj grad i danas od Franje živi. Kad se prilazi Asizu s južne strane, na prostranoj ravnici, u podnožju grada izdi-

že se velebna bazilika Svete Marije Anđeoske, sagrađena u 16. i 17. stoljeću, s klasiističkim pročeljem i velikim kipom Blažene Djevice Marije. Tu je i veliki franjevački samostan s popratnim sadržajima za hodočasnike. Makar se građevina doima velebno, ipak ona po sebi odudara od Franjina poimanja siromaštva te samoga Franjina lika, njegove jednostavnosti i siromaštva, poniznosti i krajnje otvorenosti za sve što je maleno. Vanjsko se zdanje ne uklapa u Franjin duh i stil.

Porciunkula - mjesto objave

Kad se stupi u baziliku, negdje na njezinoj sredini otkrit ćemo ono za čime nam srce žudi, gdje je Franjo doista Franjo, gdje je ostavio sebe i svoje srce, gdje je preminuo gol golcat na goljoj zemlji. Mala je to srednjovjekovna crkva prepuna freski iz povijesti spasenja i Franjina života. Znamenita je to Porciunkula. U toj polutamnoj kapelici sve zbori, sve ima svoj rječnik i jezik, >>

U OVOME BROJU PROČITAJTE:

Fotografiju na naslovnici snimio Mate T. Vasilj

Poruka za sadašnji trenutak
ODMORITI DUŠU I TIJELO

GOSPINA ŠKOLA MOLITVE
Marija Pavlović - Lunetti

MEĐUGORJE - OSOBITO MJEŠTO VELIKIH PASTORALNIH DOGAĐANJA
fra Zvezdan Linić

SIGURAN SAM: TO SU ZNAKOVI NEBA
prof. dr. Tomislav Ivančić

UZNESENJE MARIJINO U BOŽJU SLAVU
fra Miljenko Šteko

ŠTO ĆETE OSTAVITI NARAŠTAJU NAKON SEBE?
Benedikt XVI.

>> sve svjedoči o onome što je tu Franjo doživljavao i kamo se uvijek iznova vraćao. Tu bijahu njegove *Jakovljeve ljestve*, tu su anđeli silazili i uzlazili, tu je primao svoje objave. Uvijek je znao govoriti kako ga nitko nije poučio načinu života, nego mu je sam Svevišnji objavljivao kako mu je živjeti, naime, prema svetom Evanđelju. Ta je crkva mjesto tolikih Franjinih duhovnih iskustava, ozbiljenih snova.

Tu čovjek i nehotice doživljava zahvalnost, sabranost, tu kao da je stalo vrijeme. U onisku, polumračnu prostoru čuti se strahopoštovanje pred minulim stoljećima i naraštajima koji su tu molili, tu se okupljali. To je franjevački Betlehem, tu se rodio Red male braće. Odatle su polazili u svijet, tu su se nakon svih odašiljanja vraćali po novu snagu.

U Franjino vrijeme cijela je nizina bila močvarna i nenastanjena, a naokolo su bile prostrane šume. Treće godine od svoga obraćenja Franjo se namjerio na tu malu crkvicu, trošnu. Pripadala je benediktincima iz opatije Monte Subasio. Prethodno je Franjo popravljao okolne ruševne crkvice Sv. Damjana i Sv. Petra te se sada dao na posao popraviti crkvicu Marije od Anđela. Franjo je posebno štovao Djevicu Mariju, štovao je u njoj Majku svake dobrote i ljepote.

Te ruševne crkve u asiškoj okolici bijahu nešto kao vidljivi žalosni znamen za stanje Kristove Crkve u to doba. Franjo nije ni slutio da će se tvornom obnovom tih trošnih crkvice doskora dati na stvarnu obnovu Kristove Crkve u svakome pogledu. Upravo će u crkvici Marije Anđeoske Franjo iskusiti svoj konačni poziv, svoje poslanje, tu će položiti temelje novoga obnoviteljskog reda u Crkvi. Zapravo u početku on nije ni mislio na nekakav čvrsti ustroj, nego je svoje poslanje više poimao u evangelizacijskom smislu. Pokret evangelizacije, ponovnoga oživljavanja Evanđelja, okupljanje Božjega naroda oko doživljene Isusove riječi. Jednom riječju, smatrao je svojom zadaćom ponovno oživjeti Isusov lik u svome vremenu.

Mjesto odašiljanja i povratka

Franjo je u crkvi čuo glas za vrijeme čitanja misnoga Evanđelja. Sluša Franjo kako Gospodin odašilje apostole bez igdje išta, bez ikakve ljudske sigurnosti. Svećenik je morao protumačiti Franji smisao odlomka iz Matejeva 10. poglavlja. Nakon toga Franjo je samo u zanosu uzviknuo: 'To hoću, to želim činiti. To je moja zadaća.' Odložio je

sve, obukao običnu haljinu, opasao se pojasom i pošao bosonog svijetom. Govorio je o kraljevstvu Božjem, propovijedao pokoru i obraćenje. Doskora su mu se pridružili prvi drugovi, a kad je broj narastao do apostolskoga broja, tražio je od samoga Pape da smije živjeti životom pokore i obraćenja.

Porciunkula bijaše za Franju mjesto gdje je konačno shvatio smisao Evanđelja, bez ikakve teorije i suvišnih tumačenja. Htio je živjeti Evanđelje doslovce, bez odbitaka i dodataka. Iskusio je kako je Isusova riječ živa sadašnjost, ne mrtva prošlost, ne davno minulo vrijeme. Isusova je riječ upućena upravo danas i ovdje, njemu osobno, u njegov stvarni život. U toj je crkvici primio i sv. Klaru, obukao je u redovničko odijelo te utemeljio red klarisa. Njihova zadaća bijaše da molitvom potpomažu evangelizacijska nastojanja braće, upravo prema onoj iz Djela apostolskih, kako se apostoli trebaju posvetiti službi Riječi i molitvi. Prije svoje smrti zamolio je braću da ga donesu upravo tu, u Porciunkulu, te je tu i preminuo, gol na goljoj zemlji.

Sama riječ Porciunkula znači *mali komad, mala 'porcija'*, komad imanja. Naime, Franjo od benediktinaca nije htio steći nikakva vlasništva, nego je htio uzeti to u najam za sebe i svoju braću. Kao ni Gospodin Isus, ništa nije htio posjedovati na ovome svijetu i time je htio izraziti novinu svoga pokreta i života prema primjeru svetoga Evanđelja. Htio je biti doslovce kao leviti u Starom zavjetu kojima nije dopala u baštinu zemlja, nego je Gospodin bio njihova svojina i baština. *Gospodin mi je baština i čaša, ti u ruci držiš moju sudbinu - kako mi je dragocjena moja baština!* (Ps 16).

Porciunkula - otvorenje Duha

Kao što, dakle, vidimo, Porciunkula je najprije mjesto, a onda zbiljnost i zgusnutost duha i vjere koja se tako reći utjelovljuje u tvornim, osjetnim mjestima, vjera koja postaje mjesto u koje se može fizički stupiti. Mjesto gdje se osjeća i odvija povijest vjere i njezina djelotvornost kroz duge naraštaje. Porciunkula nije samo podsjetnik na davnu veliku povijest jednoga Franje, njegovo obraćenje, njegove kapitule koje je održavao upravo tu u ozračju Gospe Anđeoske, pod njezinim majčinskim plaštem. Ona je trajna nazočnost i poziv.

Ime 'Porciunkula' danas se veže uz tzv. Porciunkulski oprost. Nije ona samo mjesto davne prošlosti, obraćenja. Što se pod tim misli? Često veoma pogrješno i iskrivljeno. Prema predaji Franjo je zamolio papu Honorija III. da podijeli potpuni oprost od vremenite krivnje i kazne za dosadašnji grješni život svima koji pohode malu crkvu Gospe Anđeoske nakon što ispovjedi i okaju svoje grijeha.

Pokora - posvemašnji životni zaokret

Današnji se vjernici pitaju što bi trebao značiti pojam 'oprost', kad su ionako preduvjet i pretpostavka pokajanje i ispovijed. Trebamo imati na umu da je u Franjino vrijeme još uvijek bilo odjeka starocrkvene pokorničke prakse kad je vladalo uvjerenje da je oprost grijeha nakon krštenja bio vezan ne samo uz čin odrješenja od grijeha, nego i uz promjenu života, nutarnje raspoloženje koje je moralo pratiti pokornika da se odvrti od zla. Sakramentalni čin pretpostavljao je i povlačio za sobom egzistencijalni čin gdje se svatko morao suočiti sa svojim grijehom, krivnjom, pokorom. Čo-

vjek je morao potvrditi u svome životu egzistencijalni zaokret od grijeha prema Bogu i dobru. Oprost ne znači da je taj egzistencijalni čin suvišan, nego da ga treba životom potvrđivati i u životu ozbiljavati.

U Franjino je doba bila u Crkvi uvriježena praksa da se u sklopu potpunoga oprost od grijeha redovito tražilo od pokornika i neko dobro djelo ili pak hodočašće. Bila su znana tri hodočasnička odredišta, Santiago da Compostela na krajnjem zapadu Španjolske, Rim i Jeruzalem. Onodobno to bijaše nerijetko dalek i često rizičan put, ali i san gotovo svih svjesnih kršćana. Hodočašćenje je imalo i svoju duhovnu protežnicu, i čisto praktični učinak. Kršćanska su naime mjesta u Svetoj zemlji živjela uglavnom od milodara. S jedne strane pokora za grijeh, čišćenje od grijeha, a na drugoj strani i djelo milosrđa, uzdržavanje siromašnih kršćana. Pokora je imala i karitativnu, socijalnu sastavnicu.

Oprost za vremenite kazne

Kako nije bilo svima moguće putovati u daleke krajeve, Franjo je izmolio od Pape da siromašni molitelji dobiju iste učinke oprost kakve bi dobili za hodočašćenja u Rimu ili Jeruzalemu također i u maloj Porciunkuli. To mu je uspjelo. Da se ipak ne bi smanjio prihod, primjerice jeruzalemskoj crkvenoj zajednici, porciunkulski je oprost ograničen na samo jedan dan u godini, dan posvete crkve Marije Anđeoske, 2. kolovoza. Proseći tu milost od Pape Franjo je - siromašan kakav je bio i iz sućuti prema siromasima - mislio prvenstveno na siromahe, jednostavne, opterećene koji nisu imali sredstava za daleko hodočašće, koji nisu ništa drugo imali osim svoje jednostavne vjere, moli-

tve, svoje spremnosti živjeti prema Kristovu Evanđelju.

U tome smislu Porciunkulski je oprost oblik pokore za malene i potrebite, pokora za one kojima je već sam život bio teška nevolja i pokora, kojima je život bio teret i križ. Time je jasno i sami pojam pokore dobio duhovnu dimenziju, ali je istodobno bio vezan i uz hodočašćenje u Porciunkulu, susret s krajnjom siromaštinom Franje i prvih drugova, zapućivanje u Isusovu i Franjinu školu. Jasno, taj oblik pokorničkih djela bio je povezan i sa zloporabama, čega je bilo kroz povijest. Ne treba smetnuti s uma prvotnu, iskonsku nakanu, i sve zloporabe ne mogu zamagliti izvorni sjaj čiste zamisli. Jer kao i uvijek, daleko se lakše vidi nisko, pokvareno, grubo, nego ono što je lijepo, čisto i veliko.

Vjera i spasenje nisu nikada privatna stvar

Nadalje, doskora se rodila misao: Ako mogu dobiti oprost i od vremenitih kazna za osobne grijeha i vremenite kazne za grijeh, nije li moguće isprobiti to i za one s kojima sam vezan? Ne mogu li dijeliti s drugima duhovne plodove kao što dijelim i materijalne? Misao bi redovito letjela prema dušama u čistilištu, dušama najbližih preminulih rođaka i prijatelja. Čovjeku nije svejedno što je s njegovima, napose zna li se za njihove životne promašaje i grijeha. Zašto ne pokušati i preko groba biti povezan s njima, činiti im dobro, priteći im u pomoć, pomoći im da se izbave iz čistilišnih muka? Dakle, u konačnici, solidarnost s pokojnicima, zajedništvo i preko groba. Pavao će jasno reći: "Živimo li ili umiremo, Gospodinovi smo" (Rim 14,8).

To će reći: Smrt nije granica, ona nije razlučnica, nego je razlučnica i u životu i smrti pripadati ili ne pripadati Gospodinu Isusu. Biti ili ne biti s Isusom. Ako smo s Gospodinom, onda nas ni smrt ne razdvaja, onda smo svi u njemu jedno i zajedno. Zato postoji ljubav i preko groba, i tu treba sagledavati i snagu zagovorne molitve. Crkva je oduvijek molila za pokojnike, a poziv moliti za oprost za pokojnike bijaše poziv da se životno uključimo u *zajedništvo svetih*. Milost je biti u zajedništvu vjernika, milost je moći moliti. I tu se onda događa razmjena dobara između nas ovdje te njih s onu stranu groba.

Čovjek nije jedinka, monada, dostatan sam sebi. Svi smo upućeni jedni na druge, u dobru i zlu. Postoje pojedinci koji razaraju ne samo sebe, nego i druge povlače za so-

bom u propast, koji iza sebe ostavljaju razorne, rušiteljske energije. Sjetimo se samo minula stoljeća i koliko su zla iza sebe ostavili i posijali veliki zavodnici čovječanstva. Njihova negativna energija postade zarazna bolest koja je i druge povukla za sobom.

Ako je tako s negativcima, onda bi se moglo reći da je slično i s pozitivcima, sa svecima, uzornim likovima. Ima ljudi kojih se ljubav prelijeva, zahvaća druge, koji iza sebe ostavljaju čisti i svijetli trag, večernje rume nilo koje još dugo svjedoči o zašlom suncu, pojedinci koji druge svojim primjerom nose. Upravo kao što je Krist to činio. Pavao će reći kako u svome tijelu dopunjuje ono što nedostaje Kristovim patnjama, a u Knjizi Otkrivenja govori se o 'pravednim djelima svetih' (19,8). Život svetaca je svijetla tkanina otkana od svetih djela za vječnost.

Nema 'privatnoga' spasenja

Dakle, u duhovnom svijetu sve je zajedničko. Nema tu privatnog vlasništva. Tuđe dobro je i moje dobro, njegovo postaje moje, sveopće. Sve dolazi od Krista. Moliti za oprost znači stupiti u zajedništvo svetih, stupiti u veliku riznicu Crkve, zahvaćati iz obilja i drugima dijeliti. Ne misliti samo na svoj vlastiti spas, nego biti zabrinut za druge. Upravo tu individualističku crtu naše privatne vjere napada Papa u svojoj enciklici *U nadi spašeni*. I on se u čudu pita: "Kako je došlo do toga da se 'spasenje duše' i, kao posljedica toga, program kršćanstva shvaća kao sebično traženje spasenja u kojem se odbija služiti drugima?" (br.16). Odgovor daje u br. 28: "S Bogom stupamo u odnos po zajedništvu s Isusom – sami i vlastitim silama to ne možemo postići. Biti povezan s Isusom, pak, znači, uspostaviti odnos s Onim koji je dao samoga sebe kao otkupninu za mnoge (usp.1 Tim 2.6). To zajedništvo s Isusom Kristom za sobom povlači zajedništvo s drugima, sa svima. On nas obvezuje da živimo za druge", molimo za druge.

Moliti za oprost znači pitati Boga, što mogu učiniti za druge da se drugi spase pa da bih onda i ja bio dionik njihove slave. Oprost nas upućuje u zajedništvo svetih, u tajnu zagovorne molitve, u molitvu kao jedinstvo s Kristom i njegovim Duhom. To je poziv da zajednički tkamo haljinu novoga čovječanstva, nešivanu. Oprost znači stupiti kroz veliku katedralu u malu crkvicu, svoje vlastito srce, i tu u zajedništvu svetih, tišini svoga srca, izljevati Gospodinu svoje srce i dušu. I prijeći zlu da se širi svijetom.

ODMORITI DUŠU I TIJELO

Rad nije u suprotnosti s duhovnošću, s Bogom, nego je to mjesto gdje možemo uvježbavati svoju vjeru, nadu i ljubav, kao i otvorenost za Boga i čovjeka. Boga ne susreću samo oni koji su se potpuno povukli iz svijeta, nego je svakomu moguće to postići posred konkretnog i stvarnog života. Bez obzira koji položaj u društvu ili Crkvi zauzimali, molitvu i slušanje Božje riječi moramo staviti na prvo mjesto. Posebno treba staviti naglasak na obiteljsku molitvu.

Svakoga dana mediji nam pokazuju svijet pun nepravdi, ratova, gladi, iskorištavanja, zabluda... Milijuni ljudi nemaju ni osnovne uvjete za život, nesigurni su i teško žive. No, vrlo često se događa da je teško i onima koji imaju sve. Oni se tjeskobno brinu da steknu još više, strah ih je od besmisla, patnje, nesigurnosti, samoće. Umorni su od svega toga. Umor kojim je današnji čovjek opterećen nije samo materijalni i fizički, već prije svega duhovni. Zato je svakom čovjeku potreban odmor; ljudi se pitaju kako što sadržajnije provesti odmor i dobro se odmoriti. Neki tako izabiru planine, drugi idu na more, neki će se odlučiti za čitanje dobre knjige ili će izabrati šetnju u prirodi.

Gospa nas poziva na jednu posve drugačiju vrstu odmora i poučava nas da se pravi odmor sastoji u obraćenju. A obraćenje zahvaća cijelu osobu: tijelo i dušu, riječi i djela. Sveti Marko navodi kao prve Isusove riječi na početku njegova javnog djelovanja: "Obratite se i vjerujte evanđelju" (Mk 1,15). Obraćenje se ne sastoji samo u vanjskom ispunjavanju Božjih zapovijedi. Ono se sastoji u osobnom susretu s Isusom Kristom. Nakon tog susreta čovjek postaje potpuno svjestan tko je i kakav je, postaje svjestan svojih grijeha i slabosti, ali isto tako i svoje važnosti i vrijednosti. Nakon susreta s Isusom u čovjeku se budi želja više ne živjeti starim načinom života, on želi započeti novi život u *duhu i istini*. Dopušta Isusu da uđe u njegove dane, u njegov život, u njegovo ponašanje i razmišljanje. Obraćenje nam daje priliku za novi početak. Ako slijedimo Isusa, zadobivamo radost življenja jer nam on pomaže spoznati vlastite slabosti,

sti, budi u nama čežnju za novim i boljim životom.

Odmorati se u Isusu

Papa Benedikt XVI. o odmoru kaže: "Svaki dobar kršćanin zna da praznici pružaju dobru priliku za fizički odmor, ali i za hranu duha. Treba iskoristiti široke prostore tišine za molitvu i razmatranje, za rast u osobnom odnosu s Kristom kako bi se naš život, što je više moguće, uskladio s njegovim naukom". Jedino rješenje za pravi odmor Isusove su riječi: „Dođite k meni svi koji ste izmoredni i opterećeni i ja ću vas odmoriti. Uzmite jaram moj na sebe, učite se od mene jer sam krotka i ponizna srca

Tko na sebe preuzme jaram ljubavi, naći će spokoj duše. Takvima Isus pomaže izdržati sve patnje i životne teškoće jer ih oblikuju s ljubavlju. Onima koji su opečaćeni Kristovom ljubavlju i najteže patnje i teškoće postaju lake.

Snimio Tvrtko Bojčić

Nakon susreta s Isusom u čovjeku se budi želja više ne živjeti starim načinom života, on želi započeti novi život u duhu i istini. Dopušta Isusu da uđe u njegove dane, u njegov život, u njegovo ponašanje i razmišljanje. Obraćanje nam daje priliku za novi početak. Ako slijedimo Isusa, zadobivamo radost življenja jer nam on pomaže spoznati vlastite slabosti, budi u nama čežnju za novim i boljim životom.

i naći ćete spokoj dušama svojim. Uistinu jaram je moj sladak i breme moje lako" (Mt 11,28-30).

Isusova poruka upućena je svima onima koji su opterećeni ovim životom, svima onima koji žele nutarnji mir. Svojom beskrajnom i nježnom ljubavlju Isus im želi olakšati patnju, utješiti ih, odmoriti i okrijepiti. Poziva ljude da uzmu jaram njegov na sebe. Koji je to jaram? To je jaram ljubavi koji se oslanja na njegove riječi: "Ljubite jedni druge kao što sam ja vas ljubio" (Iv 15, 12). Tko na sebe preuzme jaram ljubavi, naći će spokoj duše. Takvima Isus pomaže izdržati sve patnje i životne teškoće jer ih oblikuju s ljubavlju. Onima koji su opečaćeni Kristovom ljubavlju i najteže patnje i teškoće postaju lake.

Moli i radi

Gospa nas u najnovijoj poruci poziva da molimo i radimo kako bi naše srce više če-

znulo za Bogom Stvoriteljem, jer jedino on može dati pravi odmor našoj duši i našem tijelu. Srce je središte čovjeka i nitko nema dva srca, da bi jednim mrzio, a drugim ljubio. Čovjek ima samo jedno srce i stoga se treba odlučiti za praštanje, mir, ljubav i povjerenje. Oprostiti znači drugoga primiti u svoje srce i prihvatiti ga onakvim kakav jest. Toma Akvinski kaže da je ljudsko srce stvoreno na Božju sliku da ljubi.

Načelo sv. Benedikta - *Moli i radi!* - postalo je temelj kršćanske kulture u Europi. To je duhovni program za svakoga vjernika. Sv. Benedikt je, po uzoru na svoga učitelja Isusa Krista, molitvu stavio na prvo mjesto. U prisposobi o Marti i Mariji, budući da je bila starija sestra, Marta je bila kućanica. Trudila se što bolje ugostiti Isusa i njegove učenike. Sva je bila zauzeta posluživanjem, a Marija je, naprotiv, željela slušati Božju riječ i stoga je sjela do Isusovih nogu. Marta je morala sve raditi sama

pa je kazala Isusu: "Gospodine, zar ne mariš da me sestra samu ostavi posluživati? Reci joj, dakle, da mi pomogne". Isus shvaća Martu, ali joj ipak daje dublju poruku: "Marta, Marta! Brineš se i uznemiruješ za mnogo, a jedno je potrebno. Marija je uistinu izabrala najbolji dio koji joj se ne će oduzeti!" (Lk 10,40-42). Ta poruka poučava vjernosti Bogu i njegovoj riječi! Zato Isus slušanje Riječi stavlja na prvo mjesto. Marija je izabrala ono što je važnije: najprije molitva, a potom sve ostale dužnosti.

Benediktovo pravilo upućuje nas upravo na svakidašnjicu. Boga treba pustiti da uđe u središte našeg života i susretati ga u svom svagdanu, kako u poslovima, tako i u svim situacijama, pa i onda kad nam je teško. Rad nije u suprotnosti s duhovnošću, s Bogom, nego je to mjesto gdje možemo uvježbavati svoju vjeru, nadu i ljubav, kao i otvorenost za Boga i čovjeka. Boga ne susreću samo oni koji su se potpuno povukli iz svijeta, nego je svakomu moguće to postići posred konkretnog i stvarnog života. Bez obzira koji položaj u društvu ili Crkvi zauzimali, molitvu i slušanje Božje riječi moramo staviti na prvo mjesto. Posebno treba staviti naglasak na obiteljsku molitvu.

Vrijeme odmora je velika prilika da na trenutak zastanemo i ponovno započnemo moliti. To je vrijeme za intenzivniji i dublji susret s Bogom. Odmor je također i prilika da nađemo više vremena za prijatelje koje smo možda zaboravili. Da ih nazovemo i podijelimo s njima dobre vijesti ili odluke koje smo donijeli u posljednje vrijeme. Vrijeme odmora je prilika za potpuni preokret života u odnosu prema Bogu, prema drugima i prema sebi. Iskristimo ovaj odmor da nam ne prođe u uzaludnom trošenju dragocjenog vremena. Gospa nas zagovora pred Bogom i od njega moli oprostjenje i milost za nas. Ona nas zagovara i prati na putu kojim idemo i zato se ne trebamo bojati.

Završit ćemo riječima *Psalma 62*:

Samo je u Bogu mir, dušo moja, samo je u njemu nada moja.

Samo on je moja hrid i spasenje, utvrda moja: ne ću se pokolebati.

U Boga je spasenje moje i slava; Bog mi je hridina silna, utočište.

U nj se, narode, uzdaj u svako doba; pred njim srca izljevajte.

MEĐUGORJE - OSOBITO MJESTO VELIKIH PASTORALNIH DOGAĐANJA

Naš sugovornik fra Zvezdan Linić rođen je 1941. u Slivnom nedaleko od Gospina svetišta Majke Milosti na Trsatu. Za svećenika je zaređen 1967., a od 1997. ravnatelj je Kuće susreta Tabor pri Franjevačkom samostanu u Samoboru, gdje organizira i vodi brojne tečajeve duhovnih vježbi i seminare za sve staleže u Crkvi. O. Zvezdan ove je godine po drugi put vodio Međunarodni seminar za svećenike u Međugorju. **Priredio Krešo Šego**

Oče fra Zvezdane, u dosadašnjem svećeničkom djelovanju stekli ste puno iskustva upravo vodeći različite seminare. U čemu je značenje seminara – za svećenike, mlade, bolesne...? Što se njima postiže?

U dosadašnjem svećeničkom djelovanju sam vrlo često vodio duhovne vježbe za svećenike i časne sestre, duhovne obnove za sve uzraste i kategorije laika vjernika, posebno za mlade i bračne drugove. Iskustva imam koliko i svećeničkog staža, a svećenik sam već 41 godinu. Upravo sam u Međugorju ove godine, tj. 2. srpnja, u tišini svoga srca zahvaljivao Gospi, Kraljici svećenika, za dar svećeništva jer je to dan moje mlade Mise.

Ne razlikujem puno u ovom kontekstu izraze „seminar“ odnosno „duhovna obnova“. Cilj je isti, a možda dinamika događanja kroz predavanja, pjesmu i molitvu može koji put biti različita.

Duhovnim obnovama želi se više toga. U ponudi koja je meni bliska nastojim one koji sudjeluju potaknuti na obnovu svoje vjere i potpunog predanja u Isusovu ljubav. A uvijek ostavljam pritom prostora za molitveno raspoloženje tako da potom molim s nazočnima zajednički i pojedinačno za ozdravljenje psihe i tijela. Potom kod duhovne obnove svakako uz svetu ispovijed molim s prisutnima za oslobođenje od brojnih slabosti, ovisnosti, zarobljenosti koje prijete čovjeku. Nekako to povezujem s Isusom kad je slao svoje učenike i povjerio im da navijeste kraljevstvo Božje, a putem da ozdravljaju bolesne i da izgone zle duhove. Jako sam sretan kad poruka riječi dopre do srca svih koji sudjeluju na takvim duhovnim obnovama i kad se otvore djelovanju Duha Svetoga.

Međunarodni seminar za svećenike u Međugorju – ove se godine održao trina-

esti put – održava se u ozračju posebnih međugorskih iskustava, ukazanja Kraljice Mira. Kao predavač na seminaru, kažite kakva iskustva svećenici – to se pitanje odnosi i na Vas – nose iz Međugorja, iz međugorskog molitvenog programa, molitve na Brdu ukazanja i na Križevcu, susreta s vidiocima?

Osobito mi je bilo drago kad sam po drugi put pozvan u Međugorje da predmolim takvu duhovnu obnovu za svećenike iz cijeloga svijeta. Bio je veliki broj svećenika, njih oko 250, a prevodilo se simultano sva predavanja, propovijedi, molitve i drugo na 10 različitih jezika s obzirom na jezične skupine svećenika.

Svećenici koji dolaze na duhovne vježbe vrlo su otvoreni Međugorju i porukama toga svetišta, otvoreni za duhovne poticaje. Nekako ih prepoznajem kao one koji se rado mole i žele njegovati svoj duhovni život. Dakle, stajati i govoriti pred njima je

čast i radost. Vrlo su zahvalni za upućenu riječ. Ja sam im uglavnom tumačio odlomke iz Svetog pisma, posebno iz evanđelja i pritom takva razmatranja pratio molitvenim poticajima. Meditativne trenutke molitve pratili su prikladnim melodijama i pjevanim usklikima. Vrijeme kad nije bilo predavanja ispunjeno je tihim klanjanjem pred Presvetim sakramentom u istoj dvorani gdje su i predavanja.

Svećenici su bili jako zahvalni, tražili su razgovor, ispovijed, molitvu. I mene je sve to poticalo i ispunjavalo mirom i radošću. Vrhunac je bila sveta Misa s narodom sva-ku večer u 19 sati. Tada su i vjernici molili za svoje pastire koji su oko velikoga vanjskog oltara bili obučeni za koncelebraciju.

Jedno posebno iskustvo i za mene bio je uspon na Podbrdo, na mjesto ukazanja. Svi svećenici koji su mogli pošli su rano ujutro i u 6 je počela molitva krunice i to najprije uz meditaciju nad radosnim otajstvima,

a potom nad žalosnim otajstvima, prateći velike reljefe koji prikazuju pojedino otajstvo krunice. Ta nas je molitva krunice dovela u laganom usponu do samog mjesta ukazanja. Proživljavao sam tu molitvu smireno, opuštenu i s vjerom. Imao sam osjećaj da je već sama takva molitva nešto što puni dušu i daleko više daje čovjeku koji se vjerom otvara nego sva moja razmatranja. Barem sam ja tako doživio te trenutke mira i sabranosti. Pravi milosni trenutci.

Često možemo čuti o krizi zvanja, a na seminarima u Međugorju ili na Festivalu mladih svake godine svjedoče svećenici koji su zvanje dobili upravo u ovom mjestu. Što poruke Kraljice Mira govore svećeniku našega vremena?

O krizi zvanja se danas puno piše i govori. I to s pravom, jer postoji u svijetu velika nestašica svećenika. Biskupi vape za novim zvanjima. Međutim, isto je tako činjenica da vjernički krugovi različitih pokreta, molitve, produblivanja vjere, udruge vjernika i drugi načini okupljanja aktivnih vjernika postaju plodno tlo za nova zvanja. U takvim se sredinama neki prepoznaju i otkriju da ih Bog zove na službu u Crkvi. Međugorje je u tom pogledu osobito istaknuto kao mjesto gdje mnogi koji još nisu otkrili svoj životni put osjete da se trebaju opredijeliti za duhovno zvanje. Mnoga su zvanja nikla u ozračju ovog mjesta gdje se puno moli. Uvijek se u Crkvi vjerovalo i govorilo da je zvanje dar od Boga i da se ono može samo izmoliti. Onda nije čudo da na mjestima gdje se puno moli mogu ljudi otkriti i osjetiti da su pozvani u Isusov vinograd. A u porukama koje se šire preko oso-

ba koje su sigurne da su vidjele Gospu i da ju još susreću često su i poruke vezane uz svećenike i njihov život i poslanje.

Prema svim pokazateljima, poglavito duhovnim: broju vjernika koji danomice dolaze, broju ljudi koji se ispovijedaju, pričešćuju, sudjeluju na sv. Misi, klanjaju pred Presvetim..., Međugorje je izraslo u jedno od najvećih molitvenih mjesta u svijetu. Što preko ukazanja svoje majke i ovakvih mjesta Nebo želi kazati čovjeku?

Bez obzira kakav netko imao stav prema ukazanjima Blažene Djevice Marije, jer to spada u privatnu objavu i ne dira bit kršćanske vjere, svatko objektivan mora prepoznati Međugorje kao osobito mjesto velikih pastoralnih događanja. Statistike su jasan pokazatelj događanja. Godišnje se podijeli između jednoga i dva milijuna pričesti. To je velika brojka. Znači godišnje prođe i više milijuna vjernika tim svetištem. Mnogi svjedoče o pravim obraćenjima, a neki svećenici su svjedočili i na ovim duhovnim vježbama kako im se vraća radost služenja, neki se obraćaju u vidu promjene života, a neki su ovdje čuli poziv da odu u svećenike. Očito je, dakle, da Gospa svojim zagovorom ovdje izljevna na zemlju obilje svojih milosti.

A za svećenike koji gledaju na sve skupa s nepovjerenjem preporučio bih jedan recept koji redovito jako dobro djeluje. Svećenici franjevci koji su tamo preporučuju svakom skeptičnom svećeniku da će biti dovoljno da barem nekoliko sati sjedne u ispovjedaonicu i da preko tog sakramenta osjeti kako Međugorje diše. Mnogi su tako otkrili Međugorje i za svoju dušu.

„POSVETITI SE MOLITVI I POSLUŽIVANJU RIJEČI“

Trinaesti međunarodni seminar za svećenike održan je od 30. lipnja do 5. srpnja 2008. Tema seminara bila je: „A nama je posvetiti se molitvi i posluživanju Riječi“ (Dj 6,4). Predavač na seminaru bio je dr. fra Zvezdan Linić, ofm.

Na seminaru su sudjelovala 233 svećenika iz Italije, Njemačke, Austrije, Španjolske, Kolumbije, SAD-a, Irske, Belgije, Ukrajine, Litve, Slovačke, Mađarske, Poljske, Srbije, Slovenije, Hrvatske i BiH, među kojima i 30 svećenika istočnog obreda iz Ukrajine i Litve. Seminar je simultano preveden na engleski, francuski, njemački, talijanski, španjolski, poljski, slovački, ruski i mađarski.

Svaki dan započinjao je zajedničkom jutarnjom molitvom na latinskom i klanjanjem pred Presvetim, nakon čega bi uslijedilo predavanje fra Zvezdana Linića. Tijekom podnevnog odmora, svećenici su mogli ostati u tihom klanjaju pred Presvetim. Poslijepodnevni program sastojao se od predavanja nakon kojeg su svećenici sudjelovali u večernjem i noćnom molitvenom programu u župnoj crkvi.

Tijekom seminara svećenici su se zajednički uspeli na Brdo ukazanja gdje su molili kronicu, te na Križevac gdje su nakon pobožnosti križnoga puta imali prigodu za ispovijed. Posljednjeg dana Jutarnja molitva održala se kod kipa Uskrsloga, a sudionici su obišli i grob fra Slavka Barbarića, utemeljitelja međugorskog međunarodnog seminara za svećenike.

Predavanja je izravno prenosio Radio Maria za Austriju i Južni Tirol.

Obitelji iz naše župe i ove su godine besplatno ugostile svećenike, a u seminar su bile uključene i razne međugorske udruge i centri mira diljem svijeta tako što su financijski pomogli one kojima je bilo teško osigurati novac potreban za putovanje.

UZNESENJE MARIJINO U BOŽJU SLAVU

fra Miljenko Šteko

Sva otajstva Marijina života svoje utemeljenje imaju u činjenici da je ona „našla milost u Boga“ (Lk 1, 30) te da je „povjerovala“ Božjim obećanjima (Lk 1, 45). Kad Pavao kaže da Bog one „koje predodredi one i pozva; koje pozva, te i opravda; koje opravda, te i proslavi“ (Rim 8, 30), kao da nam pred oči stavlja otajstva Marijina života.

Marijin identitet bitno je vezan uz Krista

Uznesenje Marijino u slavu nebesku ima bitna eshatološka obilježja, a temeljno načelo svih eshatoloških stvarnosti kaže kako sve takve tvrdnje imaju *analogni i metaforički* karakter. One čovjekov pogled ispunjaju nadom, u konkretnoj povijesno-spasenjskoj stvarnosti ozemlja usmjerena prema budućnosti. No, budući da su te stvarnosti bitno otajstvene, njih *oko ne vidje, i uho ne ču* (usp. 1 Kor 2, 9), mi ih ne možemo razumjeti u njihovim *specifičnostima*, već samo na približan način i uz pomoć slika koje su uzete iz našega unutarpovijesnog iskustva spasenja. Slike koje mi imamo *ne odražavaju* izravno u njihovim specifičnostima onu drugu stvarnost kojoj se nadamo i koju iščekujemo. Stoga ih je nemoguće jasno odrediti i jednoznačno izraziti.

Kad govorimo o Marijinu uznesenju na nebo, jasno pred očima imamo njezino povijesno-spasenjsko jedinstvo s Kristom. Imamo činjenicu da je ona tijekom života na zemlji bila *na najtješnji način pridružena svome božanskom Sinu* i da je uvijek dijelila njegovu sudbinu. Tek ako shvatimo činjenicu kako je Marijin identitet bitno vezan uz Krista, u tom svjetlu postaje jasniji kontinuitet između povijesnog i eshatološkog „biti s Kristom“ (1 Sol 4, 16)!

Marija, prvina i slika Crkve

Uz to, brojne druge novozavjetne antiteze (npr. 1 Kor 15, 42) pomažu nam u razumijevanju odgovarajućeg oblika kojim se izražava ispovijed vjere u Marijinu tjelesnu preobrazbu. Ako sadržaj nove egzistencije definiramo polazeći od zemaljskog jedinstva s Kristom, onda Marijina povijesno-spasenjska osobnost, posredstvom stvarnosti Bogorodice, ostaje konstitutivna upravo i u konačnom usavršenju, „u duši i tijelu“. Lijepo o tome, na sažet i jasan način, zbori Ambrozijanska liturgija: „Djevica Marija, majka Kristova, tvoga Sina i našega Gospodina, uznesena je u nebesku slavu. U njoj, prvini i slici Crkve, objavio si puninu otajstva spasenja i dao si da tvome narodu, putniku na zemlji, zablista znak utjehe i sigurne nade. Ti nisi htio da ona koja je rodila Gospodina života upozna trulež groba“. Baš nama, putnicima na zemlji, tako se ukorjenjuje nada po kojoj smo svi okrenuti onoj stvarnosti u kojoj će preobrazba biti stvarna i životna - „nosit ćemo sliku nebesnika“ (1 Kor 15,49) - reći će sv. Pavao. To otajstvo upućuje na posljednji čin ispunjenja Kristove misije, a to je uskrsnuće; „Uznesenje Blažene Djevice posebno je sudioništvo u Uskrsnuću njezina Sina i anticipacija uskrsnuća drugih kršćana“ (KKC 996.).

„Djevica Marija, majka Kristova, tvoga Sina i našega Gospodina, uznesena je u nebesku slavu. U njoj, prvini i slici Crkve, objavio si puninu otajstva spasenja i dao si da tvome narodu, putniku na zemlji, zablista znak utjehe i sigurne nade. Ti nisi htio da ona koja je rodila Gospodina života upozna trulež groba“

Snimio Tvrtko Bojić

... uskrsnuće postaje ono „konačno“ Kristove egzistencije, tumačene i življene prema karakterističnim crtama i konstitutivnim linijama Novoga zavjeta, čiji sadržaji i čije crte su sadržaji i obrisi Kristove egzistencije, jedine koja daje istinu o čovjeku.

Uznesenje, jedinstveni odblesak Kristova uskrsnuća

U tom duhu, krajnji vidik vjerniku nije, niti to može biti, Kalvarija ni dvorana Posljednje večere na Pedeseticu već, gledajući stvari kroz Marijino *Uznesenje*, uskrsnuće. Marijino uznesenje poziv je i nama da se naviknemo razmišljati o blaženstvu - to zbog čega smo stvoreni - kroz prizmu uskrsnuća. Tako *uskrsnuće postaje ono „konačno“ Kristove egzistencije*, tumačene i življene prema karakterističnim crtama i konstitutivnim linijama Novoga zavjeta, čiji sadržaji i čije crte su sadržaji i obrisi Kristove egzistencije, jedine koja daje istinu o čovjeku.

Ne postoji, stoga, *ova* egzistencija, nakon koje slijedi neka *druga*, kao da se radi o dvije različite stvari: polazimo od egzistencije u Kristu i u tome pravcu usmjeravamo našu nadu u konačnu egzistenciju, egzistenciju našega uskrsnuća u Kristu. Otajstvo Uznesene nam to kazuje, jer je to prvi,

jedinstveni odblesak Kristova uskrsnuća. Marija, u kojoj se odražava slika nebeskog Adama (usp. 1 Kor 15,49) nad kojom smrt više nema nikakvu vlast, govori o sudbini našega bića. I zato nas naša vjera u Krista Uskrsloga, ohrabrena blizinom Uznesene, nuka promatrati novim očima nade budućnost naših života, Crkve, svijeta, te živjeti krepost ljubavi u činu molitvenoga bdjenja. U tom bdjenju prati nas *Riječ*. To je bdjenje *pred Riječju*, susret sa stvarnošću po *Riječi* koja upućuje i ujedno nadilazi ono što otkriva, bogatstvo i dubinu koja se ovdje ne može do kraja izreći.

Na posve osobit način Isus nas je darovao svojoj Majci (usp. Iv 19, 26-27) koja bijaše njegova savršena učenica. Slijedeći logiku dara - a to je izraz i trajan poziv stvarnosti koju nam Međugorje prenosi - otvorimo svoje srce Njoj, *Djevici koja je postala Crkvom*. Živeći na obzoru Uznesene, s krunicom u ruci, postanimo svjedoci nade i navještaja nade!

GOSPINA ŠKOLA MOLITVE

Gospa nas u Međugorju preko poruka poziva i potiče i na tisuće načina daje mogućnost da se odlučimo za Boga.

Marija Pavlović-Lunetti

Prva molitva koju smo mi vidioci, a potom i svi nazočni, počeli s Gospom moliti bila je molitva sedam Očenaša, Zdravomarija, Slavaocu i Vjeronanje. Tu molitvu nastavili smo rado moliti, klečeći svaku večer nakon sv. Mise i zahvaljujući za njezinu nazočnost među nama.

Krunica

Malo-pomalo i Gospa nas je pozvala i potakla da molimo krunicu, njoj najdražu molitvu. Rado smo počeli moliti radostna, žalosna i slavna otajstva, a kasnije nas je Gospa potakla da molimo i četvrto otajstvo, otajstvo svjetla, na koje nas je potakao Ivan Pavao II., da preko krunice promišljamo i živimo život Isusov. Nije prošlo puno vremena, a Gospa nas je pozvala da svaki dan molimo krunicu.

Sveto pismo, križ, blagoslovljene stvari

Potakla nas je da u svojoj kući, u svojoj obitelji Sveto pismo stavimo na vidljivo mjesto i da ga čitamo. Sjećam se kad nas je na to potakla, svaki od nas vidjelaca kupio je Sveto pismo i počeo ga čitati. Kamo god smo išli - na Brdo ukazanja, na Križevac - nosili smo ga sa sobom i rado ga čitali, a čitajući psalme iskazivali smo radost preko molitve Bogu.

Gospa nas je također pozvala da u svojoj kući na vidljivo mjesto stavimo križ. Rekla nam je da uvijek uza se imamo blagoslovljene stvari, kao znak da smo njezini. Tako smo medaljicama, krunicama i križevima počeli svjedočiti da smo kršćani, da smo Gospini i da nam je Bog na prvom mjestu.

U Isusa smo se zaljubili preko Marije

Gospa nas je potakla i pozvala da u svojim obiteljima i župama stvaramo molitvene skupine. Tako smo u svom vjerskom životu rasli s Gospom, ona nas je vodila. Gospa nas je nakon izvjesnog vremena pozvala da svaki dan molimo tri sata. Kad je to zatražila, govorili smo joj da je malo previše to što od nas traži, da

nismo sposobni toliko moliti, a ona se nasmijala i rekla nam: *Kad u vašu obitelj dođe drag prijatelj vi ne gledate koliko ostaje, koliko vremena provodite s njim. Neka Isus postane vaš najbolji prijatelj.*

Od tog trenutka počeli smo duboki život s Isusom, preko Marije smo se zaljubili u Isusa, slijedili smo Marijine poruke i počeli živjeti ono što Bog preko Marije od nas traži.

Klanjanje Presvetom oltarskom sakramentu

Slijedili smo Gospine poruke i počeli svjedočiti svojim životom. Gospa je tražila da se klanjamo Isusu u Presvetom oltarskom sakramentu, i mi smo to počeli redovito činiti. Najprije smo to počeli kao molitvena skupina; počeli smo klanjanjem zahvaljivati za ono što Bog preko Marije čini. Također smo zahvaljivali za ono što Bog čini preko svih koji dolaze i ovdje se obraćaju.

Gospa se nije umorila

Za svakog ukazanja molim Gospu za sve ljude, pogotovo mlade i sve koji dolaze u Međugorje, da se spase, da se odluče za svetost onako kako se odlučio sv. Franjo, koji je na poseban način svjedočio radost Uskrsloga. Više puta vidimo toliko mladih ljudi koji su duhovno mrtvi, koji su izabrali tko zna što što nije dobro.

Gospa nas potiče da svjedočimo i da budemo svjesni kako je Isus umro za nas na križu, da svjedočimo Uskrsloga.

Premda ukazanja traju toliko godina, Gospa se nije umorila. Ona želi da mi budemo njezine ispružene ruke, da mi nosimo njezine poruke. Zato kaže: *Draga djeco, ja pred svojim Sinom zagovaram za vas. Obraćajte se.*

I danas Gospa govori: *Draga djeco, ja sam vaša majka, ja vas ljubim.*

Iskoristimo ovo vrijeme milosti. Gospa nas svakodnevno potiče da se odlučimo za vječni život, da se odlučimo za Boga. To preko nje traži njezin Sin Isus.

POŠALJI DUHA SVOJEGA I POSTAT ĆE, I OBNOVIT ĆEŠ LICE ZEMLJE...

Obnovi, Gospodine, prve Duhove. Daj, Isuse, svim svojim ljubljenim svećenicima milost razlikovanja duhova, ispuni ih svojim darovima, povećaj njihovu ljubav, učini od svih njih hrabre apostole i istinske svece među ljudima.

Duše Sveti, Bože ljubavi, dođi poput moćnog vjetrova u naše prvostolnice, u naše crkve, u naše kapelice, u naše molitvene prostore, u bogate kuće kao i u najskromnije stanove. Ispuni cijelu zemlju svojom svjetlošću, svojom utjehom i svojom ljubavlju.

Dođi, Duše ljubavi, donesi svijetu svježinu svoga daha koji posvećuje. Zaogrni sve ljude zračenjem svoje milosti! Sve ih ponesi u sjaju tvoje slave!

Dođi ih utješiti u njihovoj tjeskobnoj sadašnjosti, prosvijetli nesigurnu bu-

dućnost tolikih, učvrsti one koji još oklijevaju na Božjim putovima.

Duše svjetlosti, rasprši sve tmine ove zemlje, vodi sve izgubljene ovce u božansko krilo, razgrni oblake tvoje tajanstvene jasnoće. Objavi se ljudima, i neka taj dan bude najava jedne nove zore. Ispuni sva srca svojim brojnim i dragocjenim darovima, koji su božanski plod kalvarijske Žrtve, divan zalog Kristovih obećanja.

Vatro ljubavi, radosti koja nadilazi svaku puninu, svjetlosti koja razgoni i najgore tmine; Duše Istine koji nadahnjuješ istinom, daj svim dušama glad za svetim stvarima; neka prodru u duboke ljepote tvojih tajanstvenih nastambi.

Neka uđu u otajno kraljevstvo Božjih otajstava, kao što je Riječ Božja obećala; tada će njihov život, potpuno preobra-

žen, potpuno promijenjen, potpuno obožanstvenjen u Kristu, dosegnuti beskrajnu moć, zahvaljujući vrijednosti tvoga božanskog bogatstva.

Božanski tješitelju u žalosti, dragocjena milino plodnih samoća, tvorče svih naših radosti, tajna klico duhovnog života, raširi po cijelom svemiru svoju beskrajnu veličinu. Ispuni cijeli svijet svojom puninom. Obuzmi našu ljudskost otajstvom tvoga božanskog jedinstva, utisni u srca žig Očevih obećanja, izbriši svaku sjenu s naših lica, stavi na sve usne kapi iz Isusova kaleža i ubrzo će se u svjetlosti uzdignuti cijela žetva svetaca.

**Francuska mističarka Marthe Robin,
26. svibnja 1939.**

SIGURAN SAM: TO SU ZNAKOVI NEBA

Dr. Tomislav Ivančić u Međugorju je sredinom srpnja održao seminar za asistente hagioterapije iz SADa-, Engleske, Škotske i Irske. Tom smo prilikom s njime razgovarali o hagioterapiji, ukazanjima, molitvi...

Privedio Krešo Šego

U Međugorju ste prvi put bili već 1982. i nastavili ste dolaziti, bilo kao hodočasnik bilo kao voditelj duhovnih vježbi za župljane i hodočasnike. Vaš prvi doživljaj ovoga mjesta, Gospinih ukazanja i poruka?

U vrijeme kad se dogodilo Međugorje bio sam u Dubrovniku gdje sam svećenik-ma držao predavanja, i oni su mi pričali da su nešto čuli o ukazanjima u tom malom hercegovačkom selu. Iza toga mi se javio moj kolega fra Tomislav Pervan s kojim sam držao seminare o evangelizaciji. Godine 1982., kad je postao župnik međugorske župe, pozvao me da držim prvi seminar u Međugorju i to baš vidiocima. Tad sam, dobro se sjećam, došao u prostoriju nasuprot sakristiji, gdje je njih petero imalo ukazanje. Bili su sami. Pokušao sam ih shvatiti na temelju svoga iskustva iz 1975., kao teolog i kao svećenik. Nakon ukazanja počeo sam ih ispitivati o svemu što se događa, a oni su bili pomalo ljuti, ta što ih više ispitujemo, zašto ih, razni svećenici i teolozi, gnjavimo... Shvatio sam ih i počeo na drugi način; upitao sam ih osjećaju li prije ukazanja kao da ih osvaja neka sila, na što su se oduševili: "Joj, da!" i tad su počeli pričati: "Da, mi osjetimo da nas nešto prolazi, naprosto se sve drugo izgubi, vidimo samo Gospu..." Sve su vrlo detaljno opisivali. Tad smo dugo razgovarali i postali smo prijatelji, a za Novu godinu župnik me opet pozvao na duhovnu obnovu, na seminar. Bili su nazočni Vicka, Ivan, Jakov, Marija i drugi, i nakon toga s njima sam ostao povezan, stalno istražujući i ispitujući što je to.

Kako se razvijao Vaš stav prema Međugorju?

S jedne strane kao teolog sam morao znati koji su kriteriji, kako se to ispituje, a s druge strane sam privatno pokušavao

doći do rezultata tako da sam do dana današnjega zapravo siguran: To su znakovi, to su znakovi neba za čovječanstvo, jer ako se tu obraća bezbroj ljudi, na djelu je prst Božji (ako je to vražje djelo, onda on sebi čini medvjedu uslugu). Iz svega je jasno da je u Međugorju na djelu Nebo. Osim toga, tolike godine razgovaram s djecom i nikada nisam osjetio ni najmanji detalj da bi oni mogli nešto skrivati, nešto lagati ili varati; djeca su dakle posvema iskrena, oni nešto vide, kao što je rekao biskup Žanić, djeca ne lažu, a djeca kažu to je Gospa. S druge strane, Crkva ne može reći to jest ili nije, mi ne možemo ući u prostore duha i reći to jest to. Mi možemo prosuđivati samo po plodovima, kao što je Isus rekao, je li plod zao ili dobar. Naravno, jer se radi o ljudima, može se imati prigovora i razloga protiv, kao što ih ima biskup Ratko, ali isto tako ima mnogo onih koji se obraćaju i koji su za. Kao što je Isus bio znak osporavani, i Međugorje mora proći kroz to vrenje i kroz to gledanje.

Kao profesor fundamentalne teologije, jeste li ikada u Međugorju osjetili proturječnosti teologije i poruka i jeste li imali problema u prihvaćanju ukazanja?

Nikada! Od početka sam osjetio da prema djeci, vidiocima, ne mogu biti nepošten i ne vjerovati im jer oni posve iskreno kažu ono što doživljavaju. Vidio sam da događaji mijenjaju djecu, da ona ne mogu postati nemoralna i zločesta i sl. Znao sam da tu mora biti nešto božansko. Drugo, uvijek kad su me moji studenti ili sudionici na semina-

rima pitali što mislim o Međugorju, odgovarao sam što kaže Crkva i da treba čekati; sve se još događa i ne može se reći posljednja riječ - tu moramo biti otvoreni i pošteni. Također su oba biskupa, i mons. Žanić i mons. Perić, dokraja pošteni, nisu dokinuli Međugorje, kao što se dogodilo u Njemačkoj gdje su do dana današnjega ostale teške rane, naime biskupi su zabranili bilo kakvo okupljanje. Ovdje se to nije dogodilo i to je velika zasluga naših biskupa. Treće, franjevci su događaje prihvatili i podržavali, ali na finoj distanci, a vjernici dolaze sa svih strana, svjedoče, mijenjaju se. Jednostavno, Međugorje je zanimljivo što se sve tako lijepo događa. Uvjeren sam u istinitost ukazanja jer, pošteno govoreći, nisam našao ni jednu točku koja bi govorila da to nije Gospa. To je moje privatno mišljenje, a nikako ne mogu govoriti u ime Crkve ili kao teolog u tom smislu.

Hodočasnici dolaze iz svih krajeva svijeta. Što ih privlači u Međugorje?

Prvi razlog je, rekao bih, što smo mi ljudi u egzistencijalnom manjku. To znači da mi nikako ne možemo biti sigurni da Bog postoji i domoći ga se, a cijelo naše biće,

Ljudi misle ako izmole deset krunica, bit će uslišani, a ja kažem ne, jezik te ne može spojiti s Bogom. Izmoli samo jednu krunicu, ali sabrano, u društvu s Gospom, da se tvoj duh uzdiže, i postat ćeš svet i sve ćeš dobiti.

osobito duh, govori da postoji i vidi ga. To je ono što sv. Augustin kaže, *ne bi me ti tražio da me nisi našao*. Razum, dakle, ne može imati dovoljno argumenata. Tako ljudi imaju i tu znatiželju - idem tamo. Možda mi se otkrije Bog. Međutim, drugo je ono što sam i sam doživio dolazeći prvi put - kao da me zapljusnula neka sigurnost: Ljudi, ovdje je Nebo! Sjećam se kad sam došao drugi ili treći put, kleknuo sam u crkvi otraga u klupi i doživio otvoreno Nebo. Dakle to područje, da li zbog toga što se tu puno moli ili zbog toga što se događa Božja intervencija, da li zbog nečeg drugog - čovjekove otvorenosti, osjeća se prostor koji je senzibiliziran, otvoren, prostor zgusnute prisutnosti transcendencije. Kad tu dođete, osjećate, to je to i tu ćete riješiti svoje temeljne probleme, konačno ćete riješiti svoje temeljno pitanje - ima li ili nema Boga, treba li biti pošten ili ne i što se, konačno, isplati biti u životu, kakav se isplati biti.

Budući da je to najveći čovjekov problem, kad o Bogu sve zavisi i ja ga tražim, sve sam riješio. Ako imam sve, a nemam Boga, nemam ništa; a ako imam Boga, a nemam ništa drugo, imam sve. Kad to ljudi osjete, ne mogu ne dolaziti. Dakle, traže, traže i traže i nalaze hranu za svoju dušu.

Posebnost Međugorja je i to što veći na hodočasnika koji jedanput dođu, dolaze ponovno. Kažu da se ovdje osjećaju doma.

Šteta što nitko od njih nije živio u Nazaretu, jer vjerujem ako ste jednom posjetili Mariju, morali biste još koji put doći. Ako sam nešto doživio, imam potrebu ponovno ići. Kao što se zločinac vraća na mjesto zločina, tako se svetac vraća na mjesto na kojemu je doživio preobrazbu, želi tamo primiti nove poticaje, mislim da je to to. Ne mislim da je to ono što nalazimo npr. u karizmatским pokretima, kad se hoće pod svaku cijenu sačuvati prvi doživljaj, podizanje ruku, zatvaranje očiju, jezici itd. To nije slučaj s Međugorjem, već traženje poticaja.

Jedna od najčešćih riječi u Gospinim porukama jest riječ molite, a neke poruke sastavljene su samo iz tih riječi: *Molite, molite, molite*. Kako u današnjim egzistencijalnim tjeskobama biti bliz Bogu, ili, kao što Vi kažete, imati Boga, Isusa, pred sobom, biti s njima?

Danas mi je molitva postala najveći problem. Kad sam radio sa studentima, bilo mi je jasno: moliti znači biti sabran, stajati pred Bogom, uzdizati duh Bogu jer samo duhom mogu komunicirati s Bogom. Danas je molitva recitiranje određenih formula pa sam počeo govoriti: Nemojte moliti. Ljudi se sablažnjavaju kad kažem nemojte moliti, nemojte moliti, a ja zapravo želim reći ono što Isus kaže: Kad molite, nemojte blebetati kao pogani, ne ćete zbog mnoštva riječi biti uslišani. Ljudi misle ako izmole deset krunica, bit će uslišani, a ja kažem ne, jezik te ne može spojiti s Bogom. Izmoli samo jednu krunicu, ali sabrano, u društvu s Gospom, da se tvoj duh uzdiže, i postat ćeš svet i sve ćeš dobiti. Naprosto vjerujem da ljudi, kad mole puno krunica, čuju Gospin glas, a oni kažu: Čekaj, da izmolim krunicu. Bitno je ono što smatramo molitvom - je li to recitiranje određenih formula koje moram izustiti, ili je to zaista povezivanje moga srca i moga duha s Bogom. Zato Gospa govori: *Molite srcem, molite srcem*. To je najvažnije, to je molitva. Tu nastaje nespoorazum. Gospa kaže molite, molite, molite; i sveti Pavao kaže molite bez prestanka, a mi shvaćamo krivo: oni imaju jedan pojam molitve, a mi drugi. To znači: ne puno govoriti, nego puno biti! Ne deset sati moliti krunicu, već dvadeset pet sati biti s Bogom, neka tvoj duh moli, neka krunica stalno u tebi odzvanja, neka je tvoj duh moli. To zapravo znači da puno ljudi treba poučavati kako moliti. Kad sam tri minute sabran, kad sam s Bogom, događaju se čudesa, odmoreniji sam, pametniji, inteligentniji... To je prava molitva. Što manje riječi govorim, a

srce mi je ispunjeno molitvom, to je prava molitva.

Ali kako maknuti naše pobožne navike? To je najteže! Jedanput sam tri mjeseca prestao moliti krunici, rekao sam ne želim tako, riječima, moliti. Nakon toga sam je obnovio i otada je molim s užitkom. Vjerujem da će nam i tu Gospa pomoći, u smislu ne budite religiozni, već budite evanđeoski vjerni momu Isusu.

Oče Tomislave, Vaša poruka ne samo našim čitateljima, već svim vjernicima: Kako živjeti Riječ Božju i poruke Kraljice Mira, kako moliti srcem, kako nas ona poziva, i ostati vjernima našem Spasitelju?

O tome smo razgovarali od početka ovog intervjua i na kraju bih vjernicima mogao reći: Na sreću, ipak Bog postoji i, također na sreću, Sveto pismo ipak je njegova riječ i u toj riječi on sam dolazi k meni. Čitajte riječ tako da je pročitate, a onda razmišljajte o njoj, spustite je u srce da k vama po njoj Isus dođe, da se pričestite tom riječju. Čuvajte Sveto pismo u kući, stavite svijeću pokraj njega, malo cvijeća, i neka taj kut bude prostor vaše molitve. Bog vam govori kroz tu riječ. Drugo, nađi vremena svaki dan za dvadeset minuta do pola sata da ti Bogu upućuješ riječ. Ako si čitao Sveto pismo i poslušao njegovu riječ, možeš mirno govoriti Bogu, on će čuti i poslušati tvoju riječ. Tu se događa molitva, susreti između Boga i čovjeka, i tako se zapravo događa kontakt, komunikacija između Boga i čovjeka, i tada počinju čudesa. O porukama se ne može govoriti ništa do da je to Evanđelje. Neki dan Vicu sam pitao voli li više Isusa ili Gospu, a ona se iznenadila! Isus je uvijek na prvom mjestu, a Gospa nas stalno potiče k Isusu. Taj njezin odgovor savršeno je kristološki, teološki i crkveno. Odakle to ženi, majci dvoje djece koja nije završila teologiju? To su riječi po kojima konačno moramo spoznati: Bez Boga si nitko i ništa, a s Bogom imaš sve. Ako se išta isplati činiti, to je živjeti s Bogom, biti prijatelj s njime, i ako se ništa ne isplati izgubiti, onda je to Bog. Stoga svakom govorim: Zavoli sebe, jer ako zavoliš sebe, onda ne ćeš ništa drugo moći činiti doli tražiti Boga. Zavoljeti sebe znači: Neka izgubim sve, ali Boga ne smijem izgubiti. Egoist je čovjek koji sve skuplja, a gubi Boga, on je korumpiran. Čovjek koji sebe voli traži Boga jer hoće da preživi. Meni je tu rješenje za sve.

(Nastavlja se)

OBITELJ U PORUKAMA KRALJICE MIRA (IV.)

fra Slavko Barbarić

Sve što je Marija govorila o obitelji, svi savjeti koje je davala, sva majčinska upozorenja, svi pozivi na predanje Bogu i na odluku za svetost te poziv na ljubav i praštanje, sve to vodi ka glavnome cilju prema kojemu je ona odredila svoje ime kad je kazala: Ja sam Kraljica Mira.

Sotonini razorni planovi

Obitelj se treba posvetiti i svetošću se braniti od sotone i njegova razornoga djelovanja. Sotona unosi mržnju i razdor, a najopasnije zlo sjeme za obitelj su upravo mržnja i razdor. To je

rak-rana koja ubija temeljnu stanicu ljudskoga zajedništva. "Sotona je jak i zato se vi, dječice, ustrajnom molitvom privijte uz moje majčinsko srce", rekla je Gospa u poruci od 25. listopada 1988. Marija je ona žena iz Svetog pisma koja sa svojim dje-

tetom pobjeđuje sotonu (usp. Post 3,15, Otkr 12,1-6). Rečeno je da je Marija prvi egzorcist. Ona će sa svojim Sinom pobijediti sotonu, a njezin Sin nije samo Isus, nego svatko od nas; njezina obitelj nije samo ona iz Nazareta, nego svaka obitelj. Privija-

Mir je najdublja čežnja ljudskoga srca. Kroz sve što radi - bilo dobro bilo zlo - čovjek na neki način traži mir. I kad ubija drugoga, ili kad sam sebi oduzima život, ili kad svoj život daje za druge, čovjek traži put do mira. Mir je biblijska vrijednota, ostvarena samo onda kad se dogodi punina svih dobara: duhovnih, duševnih i fizičkih.

njem uz njezino srce pojedinac i obitelj će se obraniti od zlog razarajućeg djelovanja. U poruci od 25. siječnja 1994. Gospa opet otkriva djelovanje sotone i njegove namjere. On želi u ovom vremenu "napraviti nered u vašim srcima i vašim obiteljima. Dječice, ne dajte se. Nemojte dopustiti da on upravlja vama i vašim životima". Njegova želja je izuzeti nas iz vlasti božanske ljubavi i upravljati nama, našim obiteljima, našim osjećajima i odlukama. A gdje on preuzme vodstvo i upravlja, tamo ostaju samo ruševine. Marija se ponovno pokazuje kao ona koja nas brani i svojom ljubavlju zagovara pred Bogom. Ukoliko pojedinci i obitelji ne bi prihvatili njezinu pomoć i zaštitu, otvara se put sotoni koji kuša te se u najmanjim sitnicama vjera gubi, nestaje nade i ljubavi (poruka od 25. ožujka 1995.).

Mir u obitelji

Sve što je Marija govorila o obitelji, svi savjeti koje je davala, sva majčinska upozorenja, svi pozivi na predanje Bogu i na odluku za svetost te poziv na ljubav i praštanje, vode glavnome cilju prema kojemu je ona odredila svoje ime kad je kazala: Ja sam Kraljica Mira.

Mir je najdublja čežnja ljudskoga srca. Kroz sve što radi - bilo dobro bilo zlo - čovjek na neki način traži mir. I kad ubija drugoga, ili kad sam sebi oduzima život, ili kad svoj život daje za druge, čovjek traži put do mira. Mir je biblijska vrjednosta, ostvarena samo onda kad se dogodi punina svih dobara: duhovnih, duševnih i fizičkih.

Mir je, na koncu, moguć samo ondje gdje se život prihvaća, ljubi, poštuje i brani. Stoga je obitelj opet ili mjesto mira - a time mjesto života - ili mjesto uništavanja, a time mjesto smrti.

Mariji, Kraljici Mira i novoj Evi, majci svih živih, mir obitelji stoji na srcu pa je zato među glavnim nakanama molitve u obitelji mir, u ovo vrijeme posebno ugrožen. Uz poziv na molitvu za mir, Marija Kraljica Mira poziva i na post, jer upravo od molitve i posta zavisi što će se događati u obitelji i u svijetu (poruka od 25. srpnja 1991.). Unatrag gledano, tada kad je dala ovu poruku, ratni vjhor u Hrvatskoj već se rasplamsavao. Bog daje mir i štiti od nemira i zala (poruka od 25. prosinca 1992.).

Dok Bog, izvor mira, želi mir i preko Marije poziva na post i molitvu da se on ostvari, sotona želi nemir, rat, uništenje svakoga dobra - u srcima, u obiteljima i

BOŽE, OČE NAŠ

Bože, Oče naš, hvalimo Te i
blagoslivljamo za sve što si u
svojoj očinskoj ljubavi učinio i
činiš za nas. Hvala Ti za Mariju,
koja je s nama kao Majka i
Učiteljica. S njom Te molimo u ime
Tvoga Sina, Isusa Krista, kojemu
je bila radost činiti Tvoju volju,
Oče, da nam dadneš snagu da se
radosno borimo protiv zla i da se
nikada ne umorimo činiti dobro.
Snagom svoga Duha učini da
radosno svjedočimo Tvoju ljubav
i milosrđe. Oslobodi nas svega što
nam oduzima radost koja dolazi
od Tebe. Oslobodi nas od navike da
umjesto radosti tražimo uživanje.

Ispuni svojom snagom sve
umorne, sve koji su se zapleli u zlo
grieha i daj im snagu radosti.

Daj nam milost da ostanemo
vjerni putu spasenja kojim nas
Marija vodi. Daj milost obraćenja
svima koji se nalaze na putu
propasti, da se sva Tvoja djeca
nađu jednom s Tobom u nebeskom
miru i radosti, koji traju zauvijek.

Amen!

u cijelome svijetu (poruka od 25. ožujka 1993.). Samo po molitvi dolazi mir, a nadvladava se mržnja i nemir (poruka od 25. travnja 1993.). U božićnoj poruci iz 1994. Marija je majka koja se s nama raduje i moli za mir - mir u našim srcima, mir u našim obiteljima, mir u našim željama i u cijelome svijetu. Blagoslov mira, u istoj poruci, zaziva od Kralja Mira, koji može dati mir. Stoga konačno treba shvatiti da je mir Božji dar, dar koji rađa ljubavlju, a ljubav mirom (poruka od 25. travnja 1996.).

Svaki put na koncu ukazanja, prema svjedočanstvu vidjelaca, Gospa govori: "Idite u miru, anđeli moji!"

Slikoviti izrazi o obitelji

Da bi nam lakše dočarala ono što želi, Marija se, kao i njezin Sin, služi slikama iz prirode.

Tako u predbožićnoj poruci od 20. prosinca 1984. poziva da svaka obitelj u crkvu donese po jedan cvijet i stavi ga kraj jaslica i tako izrazi svoje predanje Isusu. Kraljica Mira, nadalje, želi da obitelj bude skladan cvijet koji ona želi dati Isusu, a da svaki pojedinac bude latica toga cvijeta u ostvarivanju Božjih planova (poruka od 1. svibnja 1986.). Poruka je dana početkom svibnja, mjeseca puna cvijeća i očaravajuće ljepote. I tom slikom Marija je izrekla što želi s našim obiteljima i za obiteljsko zajedništvo uopće.

U travnju 1993. sve nas poziva da idemo u prirodu i gledamo kako se priroda budi, što pomaže da se i naša srca otvore Bogu Stvoritelju. Priroda, koja se iz zimskog mrtvila budi na novi život, dokaz je stvarateljske snage Božje i poticaj svakomu srcu i obitelji da se nadahnjuje novom nadom i prihvaća život.

Iz svega što je rečeno jasno se vidi prema čemu Marija vodi obitelji i za što ih odgaja. Pod njezinom zaštitom i zagovorom, a snagom Duha Božjega i voljom Očevom, obitelj postaje zajednica života, ljubavi i mira, predokus raja i zaštita pojedinaca, poglavito djece, od puta i života bez Boga.

Marija, Majka obitelji i Majka Crkve, ne može izdati svoju prvotnu zadaću jer je, postavši Majkom Isusovom i majkom Svete obitelji, postala majkom svih nas i svake obitelji. Na njezin zagovor Bog obnavlja svoju malu Crkvu. Velikodušna suradnja s njom rađa željenim mirom. Tako neka bude.

NOVE OČI

Učitelj iz Nazareta nam je svojim načinom ophođenja s ljudima, svojim riječima, životom i smrću otvorio oči. Omogućio nam je da svoj život u vjeri doživimo kao novi način gledanja, ponašanja i djelovanja.

s. Dominika Anić

U našem životu pogled ima veliku ulogu. Pogled na stvari, ljude, životne situacije, događaje... umnogome ovisi od obojenosti stakala na naočalama kroz koje gledamo. Kako u običnim materijalnim stvarnostima, tako i u duhovnim, u stvarnostima vjere. Ono što je sigurno jest da nam vjera može promijeniti dioptriju stvarnosti i naš pogled učiniti bistrijim.

Događaje, odnose s ljudima, posao, životne poteškoće i radosti možemo promatrati u novom svijetlu i tumačiti ih na nov način.

Kroz Božje naočale

Ako kroz naočale vjere ili, bolje reći, kroz Božje naočale pogledamo svoju vlastitu životnu stvarnost kakva god da jest, tada ćemo sve shvatiti kao priliku za rast u ljudskosti, tada će nam sve, baš sve što nas susretne govoriti o Bogu. I naše poteš-

koće, tragedije, bolesti, razočaranja, gubitci, sukobljavanja, iako to zvuči tvrdo, ali sve nam može pomoći da bolje razumijemo sebe i druge, svoje slabosti i nedostatke, kao i slabosti i nedostatke drugih. Sve nam može poslužiti kao prilika za rast u poniznosti, u vjeri da neke situacije možemo shvatiti samo ako vjerujemo, a da neke možemo samo uz Boga nadići, prihvatiti ili riješiti. Kad se čovjek koji nema vjere suoči s teškim životnim udarcima, bolešću, smrću, ovisnošću, napuštenošću... pada u mrak očaja iz kojeg se teško diže vidjeti da još postoji sunce i za njega.

Mogućnost nadilaženja nekih problema krije se u njihovu promatranju kroz Božje naočale. Time ujedno napuštamo prvu i po nama često jedinu razinu rješenja problema, na kojoj se oni nikako ne mogu riješiti. Samo s Božjim naočalama možemo vidjeti stvarnost kakva uistinu jest. Kroz

naše samo ljudske naočale mi često vidimo privid, a ne pravu sliku. Kroz maglu se teško raspoznaje pravi lik. Kad smo pritiješnjeni problemima, horizonti vidljivosti se smanjuju, a stvari, ljudi i događaji nam postaju nerazumljivi. Gubimo suosjećanje s drugima, usmjerimo se i fiksiramo samo na sebe, i onda od sebe samih pravimo mučenike a od svojih problema golema, nepremostiva brda ljudske nesreće za koju je uvijek netko drugi kriv – roditelji, učitelji, kolege na poslu, pretpostavljeni... I tako, zaokupljeni samo sobom i svojim životnim nesnalaženjima, ne vidimo da se i drugi muče sa sličnim poteškoćama. Najteže je pak s onima koji svaki svoj neuspjeh i svaku povrjedu koriste za samosažaljenje ili optužbu drugih koji ih, eto, nisu razumjeli ili nisu prepoznali njihovu vrijednost pa su im uskratili priliku za napredak i probitak. Ako se na taj osjećaj nagomila još i zavist eto ti nezadovoljnika kojima se život pretvara u trajno praćenje drugih, u istraživanje i prekopavanje tuđih slabosti kako bi opravdali vlastite; u imitaciju, ogovaranja pa i svjesno nanošenje zla. Svatko od nas je u napasti da za samozaštitu uzme naočale s kritizerskim ili samodopadnim staklima. Pogled nam tada određuju stakla kroz koja gledamo.

Hrabrost iskoraka

Potrebno je imati hrabrost i napraviti odmak od sebe, nadići svoj vlastiti uski

horizont, pokušati drukčije pogledati na stvarnost svoga života i računati na rješenja drugog reda. Ona također postoje kao vrlo izvjesna alternativa u našem životu. Naše rane, povrjede, nesreće mogu postati naši biseri kojima ćemo ukrasiti dušu, koji će nas učiniti osjetljivima, ljudima razumijevanja, suosjećanja, opraštanja, mudrim ljudima koji se znaju nositi sa životom u svim njegovim olujama. Ljudima koji se znaju radovati životu, bez obzira koliko to bilo teško.

Hrabri iskorak iz uskogrudnosti sumnje i sumnjičenja u povjerenje i radosno predanje životu u svagdašnjici u cijelosti mijenja percepciju našega života. Ona se odnosi na sva područja, radilo se o uspjehu ili neuspjehu, o rađanju ili smrti, o zdravlju ili bolesti, sreći ili nesreći – svejedno. Sve to spada u život, i svako iskustvo je dobra podloga za vjeru. Čak i ona koja su toliko mračna i ne znamo kamo bismo ih svrstali. Ovdje mislim na iskustva kriza koja mogu duboko uzdrmati naše živote, na iskustva osamljenosti, izdaje i očaja, praznine i besmisla, razočaranosti i nerazumijevanja, iskustva posvemašnje nezaštićenosti i otuđenosti. Ovdje i uvijek smisao može dati promjena gledišta ili prilazak problemu s druge, s Božje strane. To ujedno može postati iskustvo otkupljenja. Naš vlastiti život postaje nam razumljiv. Tada ćemo znati sva svoja iskustva svrstati na pravi način, promotriti ih kroz naočale s

Sve nam može poslužiti kao prilika za rast u poniznosti, u vjeri da neke situacije možemo shvatiti samo ako vjerujemo, a da neke možemo samo uz Boga nadići, prihvatiti ili riješiti. Kad se čovjek koji nema vjere suoči s teškim životnim udarcima, bolešću, smrću, ovisnošću, napuštenošću... pada u mrak očaja iz kojeg se teško diže vidjeti da još postoji sunce i za njega.

Božjom dioptrijom, ne sudeći već prihvaćajući svoj život kao hod prema sigurnom cilju. Ako imamo puno poteškoća možemo jednostavno prihvatiti da je upravo nama dodijeljena životna disciplina „trčanje s preponama“ i da svaka disciplina ima svoje pobjednike. Svaka zahtijeva napor, odricanja, trening.

Učitelj iz Nazareta

Ako pristupimo svojoj vlastitoj životnoj stvarnosti kao prilici za drukčiji pogled, spoznat ćemo da je Isus, Učitelj iz Naza-

reta, došao da nas pouči kako promatrati svoj život, svijet i Boga novim očima, očima vjere i predanja. Došao je da nam ponudi naočale s Božjom dioptrijom, a kroz njih svijet izgleda drukčije nego ga mi gledamo, dragocjen je i dobar.

Nova perspektiva kojoj je sam Isus u svom životu bio uzorno dosljedan čini da u nama raste novi odnos i novi osjećaj postojanja.

Učitelj iz Nazareta nam je svojim načinom ophođenja s ljudima, svojim riječima, životom i smrću otvorio oči. Omogućio nam je da svoj život u vjeri doživimo kao novi način gledanja, ponašanja i djelovanja. Lako nam je ovo reći i poželjeti, ali u svakidašnjem životu to je teško ostvarivo jer se stalno vraćamo na ono uhodano, poznato. Stara matrica ponašanja stalno nam servira stare modele. Isusov odnos sa svakim čovjekom uvijek je bio originalan, autentičan i oslobađajući, bez proračunatosti, neopterećen predrasudama ili mudrovanjima. Isusov pogled je bio posve čist i oslobođen od skrivenih namjera. Zato je i mogao biti izravan, nepomućen i slobodan. On je imao cjelovit pogled, ne samo isječke o čovjeku kakve često mi imamo komadajući tako ljude i svrstavajući ih u neke naše koševe. Isus je gledao izravno u srce, ali nikada s namjerom da čovjeka razgoliti i osudi, nego da ga svojim pogledom dovede do njegove vlastite istine i da ga spasi.

BLAGDAN SV. JAKOVA „PROSJEČNE KRŠĆANSTVO“ SLAVITI U CRKVI

Neobično kišovito i vjetrovito vrijeme u srpnju, pred blagdan sv. Jakova, izazivalo je kod župljana upite: Hoće li se sv. Misa i ove godine slaviti na otvorenom, u Gaju? Vrijeme se, na sreću, 25. srpnja poboljšalo pa se svečana procesija s kipom sv. Jakova u 10 sati i 45 minuta ispred župne crkve uputila prema Gaju. Kip sveca zaštitnika nosili su predstavnici sela Šurmanci, na poseban način ponosni jer je ovogodišnji predvoditelj svečanog misnog slavlja bio sin toga mjesta i prošlogodišnji mladomisnik, karmelićanin o. Đani Kordić. Koncelebrirali su, uz međugorskog župnika fra Petra Vlašića te provincijala Hercegovačke franjevačke provincije fra Ivana Sesara, i svećenici iz međugorske i okolnih župa te oni koji su se toga dana zatekli u Međugorju, sveukupno trideset misnika.

O. Kordić u propovijedi je naglasio:

„Kad god slavimo mučenike svjesni smo da se radi o vrhuncima života po Evanđelju - vrhuncima na koje se nitko ne može uspeti u dva koraka. Vrhuncu prethodi dugotrajno uspinjanje. Životna priča i put svetoga Jakova je put čovjeka sa svojom naravi i svojom ljudskošću, čovjeka koji je susreo Isusa, kojega je Isus odabrao, našao i pozvao, i koji mu je odgovorio. I tu je tek početak.“

“Kršćani danas nisu izloženi izravnom ubijanju kao u vremenima prvih kršćana”, naglasio je o. Đani, “ali su pod diktaturom ‘gospodina Prosječka’. Danas je u modi biti bez svoga

Foto Đani

Foto Đani

Foto Đani

Foto Đani

SV. JAKOVA: "KRSĆANE NITKO NE ĆE SLAVITI U CRVENOM RUHU"

stava ili, ako ga imamo, možemo ga po potrebi mijenjati. A sv. nas Jakov uči da budemo Kristovi do kraja. Pa i ona scena iz Evandjelja, kada Jakovljeva i Ivanova majka od Isusa traži da njezini sinovi budu ministri u Isusovu kraljevstvu, ohrabruje jer Jakov ne ostaje na tome, nego dopušta Isusu da ga mijenja. Ne smijemo biti prosječni jer ni Isus nije bio prosječan", istaknuo je propovjednik navodeći riječi kardinala Ratzingera, današnjega pape Benedikta XVI.: „Prosječne se učitelje ne razapinje“. “Prosječne kršćane nitko ne će slaviti u crvenom ruhu. Danas, rekoh, nije u modi imati svoj stav, biti iznad prosjeka, pa mnogima smeta što i ova župa strši. A sveti nas Jakov poziva da budemo Kristovi do kraja”, zaključio je o. Đani Kordić, koji nakon službe u župi sv. Mihovila u Kamenu kod Splita, danas djeluje u Oštarijama u Lici.

Svečano misno slavlje pjevanjem je pratio župni zbor Kraljice Mira pod ravnanjem s. Slavice Kožul. Nakon Mise djeca iz KUD Brotnjo na temeljima stare crkve upriličila su prigodan program. Proslava se potom nastavila, kako je to i običaj, u domovima župljana.

Za blagdan sv. Jakova župljani su se pripravljali trodnevnicom, a na sam blagdan, osim svečane u 11 sati, Mise su na hrvatskom još slavljene u 8 i 19 sati. Kažimo i to da je župa Međugorje utemeljena 1892. godine i, što je znakovito, posvećena sv. Jakovu, zaštitniku hodočasnika.

Milka Rozić

Snimila Lidija Paris

Foto Đani

Snimila Lidija Paris

Propovijed Benedikta XVI. na završnoj svetoj Misi za Svjetskoga dana mladih u Sydneyu, Australija

ŠTO ĆETE OSTAVITI NARAŠTAJU NAKON SEBE?

Preveo fra Tomislav Pervan

Božja ljubav samo onda može razviti svoju punu snagu ako joj dopustimo da nas iznutra promijeni. Moramo dopustiti probiti tvrdi oklop svoje ravnodušnosti, svoje duhovne lijenosti, svoje slijepice prilagodbe duhu današnjega vremena. Samo tada možemo omogućiti da ta ljubav Božja zapali našu predodžbenu snagu te oblikuje naše najdublje čežnje. S toga je razloga tako važna molitva: Svakodnevna molitva, osobna molitva u tišini vlastitoga srca i pred Presvetim kao i liturgijska molitva u srcu Crkve.

Molitva je čista spremnost i prihvatljivost za Božju milost, ona je ljubav u akciji, zajedništvo s Duhom koji prebiva u nama i koji nas po Isusu u Crkvi vodi našem nebeskom Ocu. U snazi svoga Duha Isus je uvijek nazočan u našim srcima i mirno čeka da otpočinem u njemu, da se u njemu smirimo kako bismo čuli njegov glas, obitavali u njegovoj ljubavi i primili 'silu odozgor', silu koja nas osposobljava biti sol zemlje i svjetlo svijeta...

Dragi prijatelji!

"Primit ćete snagu Duha Svetoga koji će sići na vas" (Dj 1,8). Vidjeli smo ispunjenje toga obećanja! Na dan Pedesetnice, kako smo čuli u prvom čitanju, uskrsli je Gospodin koji sjedi zdesna Ocu, poslao nad učenike u *gornjoj odaji*, u dvorani Posljednje večere, Duha Svetoga. U snazi toga Duha Petar i apostoli krenuli su propovijedati Radosnu vijest do nakraj svijeta. U svim vremenima i svim jezicima Crkva nastavlja naviještati u cijelom svijetu čudesna Božja djela te poziva sve narode i puke na vjeru, nadu i na novi život u Kristu Isusu.

Ovih sam dana i ja, kao nasljednik sv. Petra, stigao u ovu predivnu zemlju - Austr-

liju. Došao sam kako bih vas, svoju dragu mladu braću i sestre, osnažio u vašoj vjeri te kako bi se vaša srca otvorila za snagu Duha Kristova i bogatstvo njegovih darova. Usrdno prosim Gospodina kako bi ovaj veliki skup, mladi ljudi "iz svih naroda pod nebom!" (usp. Dj 2,5), ujedinjeni, postali nova dvorana Posljednje večere. Neka se spusti oganj Božje ljubavi kako bi vam ispunio srca, neka vas trajno sve snažnije poveže s Gospodinom i njegovom Crkvom, neka vas odašilje kao novi naraštaj apostola da biste priveli svijet Kristu!

"Primit ćete snagu Duha Svetoga koji će sići na vas." U svakoj svetoj Misi silazi iznova Duh Sveti kad ga se zaziva u sveča-

noj molitvi Crkve, ne samo da pretvori darove kruha i vina u tijelo i krv Gospodnju, nego da pretvori i naš život, kako bismo svi mi njegovom snagom postali "jedno tijelo i jedan duh u Kristu".

Međutim, što je ta 'snaga' Duha Svetoga? To je snaga božanskog života! To je snaga onoga istoga Duha koji je u početku stvaranja lebdio nad vodama te koji je, kad se ispunilo vrijeme, uskrisio Isusa od mrtvih. To je snaga koja usmjerava nas i naš svijet prema dolasku Božjega kraljevstva. U današnjem evanđelju Isus naviješta kako je nastupilo novo vrijeme u kojemu je Duh Sveti izliven nad sve čovječanstvo (usp. Lk 4,21). Isus sam - začet po Duhu Svetom i rođen od Djevice Marije - došao je k nama da bi nam donio toga Duha. Kao vrutak našega novoga života u Kristu Duh je Sveti i na krajnje stvaran način duša Crkve, ljubav koja nas povezuje s Gospodinom i međusobno, ujedno i svjetlo koje nam otvara oči kako bismo vidjeli divna čudesa Božje milosti što nas okružuju.

Ovdje u Australiji, ovome "velikom južnom krajobrazu Duha Svetoga", doživjeli smo nezaboravno iskustvo nazočnosti i snage Duha Svetoga u ljepoti prirode. Oči su nam se širom otvorile da bi promatrale svijet oko nas kakav zapravo i jest: "Prepun", kako veli pjesnik, "veličine Božje, prepun slave njegove stvarateljske ljubavi". I ovdje na ovome velebnom skupu mladih kršćana iz cijeloga svijeta imali smo živo iskustvo nazočnosti Duha Svetoga i njegove snage u životu Crkve. Doživjeli smo Crkvu upravo u onome što ona zapravo i jest: Tijelo Kristovo, živa zajednica ljubavi koja ljude svih rasa, naroda, jezika, svih vremena i mjesta obuhvaća u jedinstvu, što se rađa iz naše vjere u uskrsloga Gospodina.

Snaga Duha Svetoga nikada ne prestaje ispunjavati Crkvu životom! Milošću i snagom sakramenata Crkve struji ta snaga i u našoj nutрини kao podzemna rijeka što hrani naš duh te nas sve bliže vuče k izvoru našega istinskoga života, ka Kristu Gospodinu. Sveti Ignacije Antiohijski, umro je kao mučenik početkom 2. stoljeća u Rimu, ostavio nam je predivni opis snage Duha koji prebiva u nama. On je govorio o Duhu kao zdencu žive vode koji u njegovoj nutрини i srcu struji i šapuće: "Dođi, dođi k Ocu" (usp. Rim 6,1-9).

Ta pak snaga, milost Duha, nije nešto što bismo mi mogli zaslužiti ili zaraditi, nego je možemo primiti samo kao čisti dar. Božja ljubav samo onda može razviti svo-

ju punu snagu ako joj dopustimo da nas iznutra promijeni. Moramo dopustiti probiti tvrdi oklop svoje ravnodušnosti, svoje duhovne lijenosti, svoje slijepe prilagodbe duhu današnjega vremena. Samo tada možemo omogućiti da ta ljubav Božja zapali našu predodžbenu snagu te oblikuje naše najdublje žudnje. S toga je razloga tako važna molitva: Svakodnevna molitva, osobna molitva u tišini vlastitoga srca i pred Presvetim kao i liturgijska molitva u srcu Crkve.

Molitva je čista spremnost i prihvatljivost za Božju milost, ona je ljubav u akciji, zajedništvo s Duhom koji prebiva u nama i koji nas po Isusu u Crkvi vodi našem nebeskom Ocu. U snazi svoga Duha Isus je uvijek nazočan u našim srcima i mirno čeka da otpočinem u njemu, da se u njemu smirimo kako bismo čuli njegov glas, obitavali u njegovoj ljubavi i primili 'silu odozgor', silu koja nas osposobljava biti sol zemlje i svjetlo svijeta.

Za svoga uzašašća uskrsli je Gospodin rekao svojim učenicima: "Bit ćete moji svjedoci... do nakraj zemlje" (Dj 1,8). Ovdje u Australiji zahvaljujemo Gospodinu za dar vjere koja dopire sve do nas, u ovo vrijeme i na ovo mjesto, kao blago koje se predaje iz naraštaja u naraštaj, u zajedništvu Crkve. Ovdje u Oceaniji zahvaljujemo posebice svim onim herojskim misionarima, zauzetim svećenicima i redovnicima, kršćanskim roditeljima i prijateljima, učiteljima i vođama koji su podigli Crkvu Kristovu u ovim prostorima. (Svjedoci su to poput blažene Mary MacKillop, sv. Petar Chanela, blaženoga Petera To Rota i brojnih drugih! Snaga Duha koja bijaše očita u njihovim životima još uvijek djeluje u dobrim djelima koja su iza sebe ostavili, u društvu koje su oblikovali te koje je i vama sada predano.)

Dragi mladi prijatelji, dopustite mi da vam sad postavim i jedno pitanje. Što ćete ostaviti naraštaju nakon sebe? Gradite li vi svoj život na čvrstim temeljima i podižete li vi nešto što ima u sebi trajnost? Živate li svoj život tako da stvara prostor za Duha usred svijeta, koji želi zaboraviti Boga ili ga čak u ime krivo shvaćene slobode odbacuje? Kako se koristite darovima koje ste primili, snagom koju bi Duh Sveti i u ovom trenutku htio u vama probuditi i osloboditi? Što ćete ostaviti u baštinu onim mladim ljudima koji će doći nakon vas? Po čemu ćete se razlikovati?

Snaga Duha Svetoga ne ograničava se na to da nas prosvjetli i utješi. Ona nas

usmjeruje prema budućnosti, prema dolasku kraljevstva Božjega. Kakvu predivnu viziju otkupljena i obnovljena čovječanstva vidimo u novome dobu koje nam je obećano u današnjem Evanđelju! Sveti Luka nam kaže kako je Isus Krist ispunjenje svih Božjih obećanja, kako je on Mesija koji ima u sebi puninu Duha Svetoga kako bi ga prenio na cjelokupno čovječanstvo. Izljevanje Duha Kristova na čovječanstvo zalog je nade i otkupljenja od svega što nas osiromašuje. Snaga Duha Svetoga podaruje slijepcima očinski vid, oslobađa zatočene i slomljene, stvara jedinstvo u razlikama i kroz razlike (usp. Lk 4,18-19; Iz 61,1-2). Ta je snaga kadra stvoriti novi svijet: Ona može "obnoviti lice zemlje" (usp. Ps 104,30)!

Ojačan Duhom i oslonjen na veblednu perspektivu vjere novi je naraštaj kršćana pozvan pridonositi izgradnji svijeta u kojemu se život prihvaća, poštuje, ljubi, a ne odbacuje, gdje nema bojazni da bi život bio ugroza, te gdje se život ne uništava. Novo doba u kojemu ljubav nije požudna i samoživa, nego čista, vjerna i istinski slobodna, otvorena za druge i puna poštovanja za njihovo dostojanstvo, tražeći njihovo dobro, zračeći radost i ljepotu. Novo doba u kome nas nada oslobađa od površnosti, apatičnosti i zatvorenosti u sebe, što je razlog da nam duše odumiru te truju isprepletenost ljudskih odnosa. Dragi mladi prijatelji, Gospodin vas moli da budete proroci ovoga novoga doba, glasnici njegove ljubavi koji dovode ljude k Ocu te koji grade budućnost nade za cjelokupno čovječanstvo.

Svijet treba tu obnovu! U tolikim društvenim slojevima rasprostire se i povećava unatoč materijalnom blagostanju strahovita duhovna pustinja: Nutarnja praznina, neimenovani strah i grozomorni osjećaj beznađa. Koliki su naši suvremenici u svoime očajničkom traganju za smislom - za konačnim smislom koji može pružiti samo ljubav - iskopali raspucale i prazne kladence i zdence (usp. Jer 2,13)?! U tome i jest veliki i osloboditeljski dar Evanđelja: Ono je objava našega dostojanstva kao muškarca i žene koji su slika i prilika samoga Boga, stvoreni na njegovu sliku. Ono je objava i uzvišenoga poziva čovječanstva pronaći svoje ispunjenje u ljubavi. Ono nam otkriva istinu o čovjeku i istinu o životu.

I Crkva treba tu obnovu! Treba vašu vjeru, vaš idealizam, vašu velikodušnost kako bi bila uvijek mlada u Duhu (usp. LG4)! U

drugome današnjem čitanju apostol nas Pavao podsjeća kako je svaki pojedini vjernik primio dar koji se mora iskoristiti kako bi se izgradilo Kristovo tijelo. Crkva napose treba darove mladih ljudi, svih mladih ljudi. Ona mora rasti snagom Duha koji daruje vašoj mladosti radost i potiče vas služiti Gospodinu radosna srca. Otvorite svoja srca toj snazi! Ovu molitvu upravljam na poseban način svima onima koje Gospodin poziva na svećeništvo i Bogu posvećeni život. Ne bojte se izreći Isusu svoje 'da', pronaći svoju radost u činjenju njegove volje darujući se posvema kako biste dosegli svetost te kako biste upotrijebili svoje talente u službi drugima.

Dokora ćemo slaviti sakrament potvrde. Duh će Sveti sići na potvrđenike, bit će 'zapečaćeni' darom Duha i odaslan da budu Kristovi svjedoci. Što to znači primiti 'pečat' Duha Svetoga? To znači nositi neizbrisivi znak, biti trajno preobražen i postati novo stvorenje. Onima koji su primili taj dar ništa ne smije ostati pri starome! Biti 'kršten' u Duhu znači biti zapaljen Božjom ljubavlju. 'Biti napojen Duhom' (usp. 1 Kor 12,13) znači biti okrijepljen ljepotom Božjega plana za sve nas i za cijeli svijet, zatim postati i sami izvorom duhovne okrijepe za druge. 'Biti opečaćen Duhom' znači nemati nikakva straha u osobnom zalaganju za pobjedu civilizacije ljubavi, znači svjedočiti za Krista te dopustiti da naše oči, misli i čine prožme istina Evanđelja u nastojanju oko trijumfa civilizacije ljubavi.

Duh Sveti Duh je zajedništva koji stvara razumijevanje i komunikaciju. Razgovarajte jedni s drugima o svojim nadanjima i idealima, **govorite o Bogu, govorite s Bogom!** Duh Vas Božji vodio putevima mira!

I dok upravljamo svoje molitve za krizmanike, molimo također da snaga Duha Svetoga oživi u nama milost naše vlastite potvrde. Neka Duh izlije svoje darove u punini na sve nazočne, na grad Sydney, na zemlju Australiju i na cijeli narod. Neka svatko od nas bude obnovljen u Duhu mudrosti i razuma, Duha razbora i odvažnosti, Duhu spoznaje i pobožnosti, Duhu divljenja i straha Božjega.

I neka se dragim zagovorom Marije Majke Crkve ovaj 23. Svjetski dan mladih doživi kao nova dvorana Posljednje večere, neka i nadalje naviješta uskrslog Gospodina i neka svako srce bude njemu privučeno. Amen.

ČETRDESETA OBLJETNICA SVEČENIŠTVA DVANAESTORICE FRATARARA

U subotu 12. srpnja 2008. u međugorskoj župnoj crkvi svetog Jakova proslavljena je četrdeseta obljetnica svećeničkog ređenja dvanaestorice fratara dviju bratskih franjevačkih provincija: Bosne Srebrene i Hercegovačke franjevačke provincije Uznesenja Marijina.

Slavljenici su bili fra Stanko Banožić, fra Mladen Herceg, fra Karlo Lovrić (kapelan u Međugorju), fra Dujo Ljevar, fra Ivan Matijašević, fra Juro Miletić, fra Andrija Nikić, fra Marko Oršolić, fra Zoran Senjak, fra Juro Stipić, fra Franjo Stjepanović i fra Jozo Vrdoljak.

Misno slavlje u 19 sati u ime obiju provincija predvodio je vikar Hercegovačke franjevačke provincije fra Miljenko Šteko,

a propovijedao je fra Ivan Dugandžić, nazočan i na njihovom svećeničkom ređenju. Nazočni jubilarci predmolili su molitvu vjernika, a svetu Misu suslavili su svi slavljenici osim fra Duje Ljevara, fra Jure Miletića, fra Franje Stjepanovića i fra Jozo Vrdoljaka.

Svi slavljenici studij su započeli u Visokom i nastavili u Sarajevu. Poslije treće godine neki su ostali studirati u Sarajevu, a četvorica su studij nastavila u Njemačkoj. Želja im je bila da prigodom 40. obljetnice svećeništva zajednički dožive Euharistiju.

Poslije misnoga slavlja priređena je prigodna večera na kojoj su sudjelovali fratiri koji su sa slavljenicima podijelili radost bratstva.

Foto Danil

HODOČASNICI IZ OBALE BJELOKOSTI

Za 27. obljetnicu ukazanja Kraljice Mira u Međugorju je uz hodočasnike iz različitih zemalja nekoliko dana boravila i hodočasnička skupina iz afričke države Obale Bjelokosti. Dvanaest hodočasnika, koji su imali i duhovno vodstvo svećenika, stiglo je u organizaciji agencije Ivette Grah koja je prošle godine za Veliku Gospu dovela prve hodočasnike iz svoje zemlje.

„Za Međugorje sam prvi put saznala 1984., kad sam dobila jednu knjigu o ukazanjima u ovom mjestu. Otada molim da bih i sama mogla hodočastiti. Organizacijski, a i financijski, hodočašće je vrlo zahtjevno. Naše putovanje traje 24 sata, a vize za hodočasnike možemo dobiti samo u Kairu, koji je udaljen pet sati leta od Obale Bjelokosti.

U mojoj zemlji nalazi se najveća bazilika na svijetu koja je izgrađena donacijama dobrih ljudi te velikom potporom našega predsjednika. Kamen temeljac za baziliku blagoslovio je Ivan Pavao II. za prvog pohoda Obali Bjelokosti, a završenu katedralu blagoslovio je za svoga drugog pohoda.

Molimo za mir i svi smo uvjereni da je mir u našoj domovini izmoljen od Kraljice Mira. Svake srijede sastajemo se u našoj župi i molimo krunicu za mir, a u bazilici jednom mjesečno imamo međugorski molitveni program - krunicu, sv. Misu i klanjanje. Najviše molimo za mir i obraćenje Afrike.“

HRVATSKI NOGOMETNI REPREZENTATIVAC ROBERT KOVAČ S OBITELJI U MEĐUGORJU

Hrvatski nogometni reprezentativac Robert Kovač s obitelji Međugorje je posjetio 4. srpnja 2008. Obiteljska je tradicija hodočastiti Kraljici Mira jednom godišnje, zahvaliti Bogu za sve dobro i preporučiti se za budućnost. Obitelj Kovač i njihovi prijatelji u župnom su uredu porazgovarali s međugorskim fratrima.

Snimila Lidija Paris

„1000 KILOMETARA SOLIDARNOSTI“

Nakon trodnevnog putovanja od Agrate u blizini Milana u petak 18. srpnja u Međugorje su pristigli članovi biciklističkog kluba Agrate.

Putovanje biciklima pod motom „1000 kilometara solidarnosti“ organizirali su zajedno s fondacijom don Carlo Gnocchi iz Italije. Fondacija don Carlo Gnocchi pomaže djeci s posebnim potrebama, starijima i teškim bolesnicima. Fondacija pomaže brojnim kućama u Italiji i u inozemstvu, a jedna od njih, „Marija naša nada“, nalazi se u Širokom Brijegu.

Predsjednik biciklističkog kluba Lorenzo Brambilla, u razgovoru za Radiopostaju „Mir“ Međugorje istaknuo je kako je cilj putovanja pružiti potporu bolesnicima. Od prikupljenih novčanih sredstava kupljena je oprema koja je dostavljena u kuću „Marija naša nada“ na Širokom Brijegu. Biciklisti su vozili štafetno, četvorica u skupini,

dnevno oko 220 kilometara. Do Međugorja su stigli preko Padove, Trsta, Starigrada, Splita i Širokog Brijega.

Prema riječima Lorenza Brambilla putovanje je prošlo u najboljem redu. Izvrsno su bili prihvaćeni od strane vozača sudionika u prometu koji su im ostavljali dovoljno prostora, a neki vozači su sirenama i pljeskom davali potporu biciklistima, što ih je činilo posebno sretnima. Ovo je njihovo sedmo biciklističko putovanje. Prije toga vozili su do Rima, zatim u San Giovanni Rotondo, u Bruxelles, u Češku... no ovo putovanje je bilo posebno, puno topline i emocija.

„Putovanjem smo uspjeli ujediniti članove fondacije i druge ljude s istim ciljem i idejom u srcu, a to je pomoć drugima“, istaknula je Emanuela D'Alterio, voditeljica podružnice fondacije don Gnocchi u Italiji.

Vedrana Vidović

ZAHVALNOST KRALJICI MIRA ZA SVEĆENIČKI POZIV

U Međugorju je 23. i 24. srpnja boravio vlč. Mezei Andras iz Mađarske. Došao je zahvaliti Kraljici Mira za svećenički poziv koji je primio 2000.

Za svećenika je zaređen 14. lipnja ove godine u župi Veszprem, na sjevernoj strani Balatona. U crkvi sv. Jakova u Međugorju slavio je sv. Misu za skupinu mađarskih hodočasnika, što je bilo posebno iskustvo.

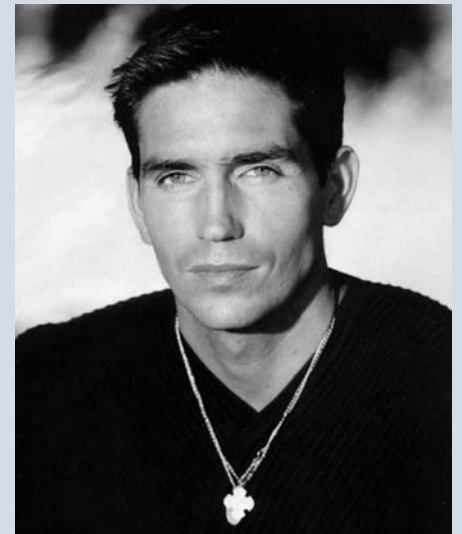
Za Gospina ukazanja u Međugorju čuo je 1999. godine, a prvi put je došao 2000. s dvojicom prijatelja i to biciklima te su nastavili dolaziti svake godine, također biciklima.

Kad je prvi put ušao u međugorsku crkvu i došao pred Gospin kip, suze su same krenule. Zamolio je Gospu da ga vodi i čuva, jer tada nije imao nikakav cilj u životu. Po povratku u domovinu osjetio je svećenički poziv te se nakon godinu i pol upisao na bogosloviju. Sad je kapelan u župi

Veszprem, gdje će sa svojim župljanima nastojati živjeti međugorske poruke. Želja mu je da što više Mađara dođe u Međugorje.

Vedrana Vidović

JIM CAVIEZEL U MEĐUGORJU

Od 14. do 18. srpnja 2008. u Međugorju je upriličen seminar hagioterapije, koji je za hodočasnike engleskog jezika održao prof. dr. Tomislav Ivančić. Među sudionicima seminara bio je i holivudski glumac Jim Caviezel, poznat po glavnoj ulozi u filmu Mela Gibsona „Pasija“.

Jim Caviezel obratio se zahvaljujući susretu s međugorskim vidiocem Ivanom Dragičevićem dok je u Irskoj snimao film „Grof Monte Cristo“. Potaknut željom svoje supruge Kerry koja je već poznavala Međugorje, Caviezel je želio poći na molitveni susret s Ivanom koji se održavao u blizini mjesta snimanja, ali mu to obveze nisu dopuštale. U pomoć su mu pritekli meteorološki uvjeti: preobilne kiše prekinule su snimanje, pa je Caviezel sa suprugom ipak mogao susresti Ivana i biti nazočan za vrijeme Gospina ukazanja, što mu je promijenilo život.

Kako je dobio ulogu Isusa u Gibsonovom filmu „Pasija“? Režiseru je ostavio kuvertu u kojoj se nalazila njegova posjetnica i međugorska krunica... Za vrijeme snimanja „Pasije“ mnogo je postio, redovito se ispovijedao i primao pričest, stalno je čitao poruke i svakodnevno molio krunicu.

Caviezel je bio u Međugorju već nekoliko puta. U prosincu 2003. u Majčinu selu upriličio je privatnu projekciju radne verzije filma „Pasija“.

IZ BUDIMPEŠTE U MEĐUGORJE PJEŠICE ZA BLAGDAN SV. JAKOVA

U mnoštvu hodočasnika koji posjećuju Međugorje, mjesto molitve i mira, ovih nam je dana pozornost privukla zrelija ali vitalna gospođa, s hodočasničkim štapom na kojemu su privezane tikvica za vodu, Gospina slika, te mađarska zastavica. U drugoj ruci drži kameni kip sv. Jakova, izrađen u Međugorju, a oko vrata nosi školjku sv. Jakova, uspomenu iz Španjolske s pješačkog hodočašća na grob sv. Jakova.

Riječ je o gospođi Annamariji Vecsey koja izvrsno govori hrvatski, a u Međugorje hodočasti dugi niz godina. Ovog puta je hodočastila sv. Jakovu pješice. Iz Budimpešte je pošla 16. lipnja, a u Međugorje stigla 20. srpnja. Zamisao o hodočašću sv. Jakovu rodila se prošle godine prigodom posjeta Međugorju te se sretno poklopila s projektom Radio Marije o povezivanju marijanskih svetišta.

Svjedočanstva s njezina hodočašća u Santiago de Compostelu već su na internetu, te se nada da će jednom biti objavljena i u knjizi. Zahvaljuje svima koji su joj pomagali na putu. U Međugorju ostaje sa skupinom mađarskih hodočasnika na Festivalu mladih.

Neizmerno je zahvalna Majci Božjoj i sv. Jakovu što je živa i zdrava stigla u Međugorje, obavila svoj zavjet te se sada sretna može vratiti svojoj obitelji.

Milka Rozić

Snimila Višnja Spajić

DVIJE NOVE KNJIGE U IZDANJU ICMM-a

U srpnju 2008. Informativni centar "Mir" Međugorje objavio je dvije nove knjige na hrvatskom jeziku: „Pozvani na život“ i „Ja sam vaša majka“.

„Pozvani na život“ (12x20 cm, meki uvez, 140 str., cijena: 10 KM) je knjiga duhovnosti francuskog svećenika o. Jacquesa Philippea, treća u prijevodu i izdanju ICMM-a. Uspjeh već objavljenih djela „Traži mir i idi za njim“ te „Unutarnja sloboda“ potaknuo nas je na izdavanje trećeg djela istoga autora. O ovoj knjizi:

Prvi poziv koji nam Bog upućuje je poziv na život koji je predivna pustolovina. Usprkos poteškoćama i patnjama koje neizbježno susrećemo, život nam neprestano nudi mogućnost rasta u zrelosti, ljubavi i slobodi.

Da bismo to iskusili, budimo raspoloživi Božjim pozivima koji nam dolaze tijekom cijeloga života. Pustimo da nas oni vode. Po susretima, sretnim ili bolnim događajima, po željama koje se rađaju u našem srcu, po jeci koju u nama potiče Sveto pismo, naš nas nebeski Otac na diskretan i tajanstven ali stvaran način neprestano poziva da izađemo iz svoje zatvorenosti, da izaberemo život, da iskoristimo sve svoje sposobnosti vjere, nade i ljubavi kako bi-

smo se razvili do punine svoje muževnosti i ženstvenosti.

Ova nam knjiga želi pomoći čuti i primiti te mnogobrojne pozive. Našemu životu želi dati snagu i plodnost za kojom svi težimo.

„Ja sam vaša majka“ (13x13 cm, meki uvez, 70 fotografija u boji, 144 str., cijena: 8 KM) je tematski izbor Gospinih poruka s fotografijama Međugorja. Izabrane su poruke u kojima Gospa naglašava da je naša majka, da nas ljubi i vodi majčinski. Svaku poruku prati fotografija iz života ovoga molitvenog okupljališta.

ANDREA BOCELLI: „IDEM U MEĐUGORJE PRIMITI PORUKU, A NE DATI PORUKU“

Andrea Bocelli, jedan od najvećih tenora današnjice, održat će koncert u Međugorju 7. kolovoza u 21 sat, uz pratnju Češkog nacionalnog simfonijskog orkestra. Uz Bocellija će nastupiti sopranistica Paola Sanguinetti i Mješoviti zbor HNK Split.

Taj koncert mediji su najavili kao jedan od najvažnijih kulturnih događaja godine u Bosni i Hercegovini.

Andrea Bocelli je rođen u selu Lajatico u Toskani, u Italiji, 22. rujna 1958. gdje je i odrastao na obiteljskoj farmi. U dvanaestoj je godini izgubio vid. Završio je pravni fakultet i kratko radio u struci. Kao dijete bio je očaran operom i tradicionalnom talijanskom glazbom. Ljubav prema glazbi odredila je njegov životni put, a danas tvrdi kako mu glazba pomaže živjeti.

U iščekivanju koncerta u Međugorju rekao je kako će to za njega biti „jedno posve jedinstveno iskustvo“. Progovorio je i o vjeri. „Tko nema vjere, s godinama teško pronalazi razloge za življenje. Stoga je uvijek u riziku da bude razočaran. Jer život bez vjere je tragedija i uvijek završi kao drama. Zbog toga vjera pomaže živjeti, i ona je sama razlog življenja.“ Dodao je: „Život je kušnja i u tom smislu vjera zauzima važno mjesto i njome se rješavaju mnogi problemi.“

Na upit što bi poručio ljudima u BiH koji ga s velikom radošću i nestrpljenjem očekuju, odgovorio je:

„Idem u Međugorje primiti poruku, a ne dati poruku. Jer jedine poruke koje mogu dati su one koje su sadržane i skrivene u samim notama pjesme, a ne nešto drugo što bih ja mogao učiniti.“

Višnja Spajić

„HOSANA“ PROSLAVILA PRVU OBLJETNICU POSTOJANJA

U subotu 12. srpnja zajednica za liječenje ovisnika u Vojvodini „Hosana“ svečano je proslavila prvu obljetnicu postojanja. Kuća koja djeluje u sklopu zajednice Milosrdni Otac iz Međugorja, jedna je od tri kuće koje pružaju utočište momcima s problemom ovisnosti.

Cjelodnevno druženje i obilježavanje dana kuće započelo je svetim misnim slavljenjem u crkvi sv. Marka u Starom Žedniku, a predvodio ga je velečasni **Marinko Stantić**, duhovni upravitelj zajednice „Hosana“.

U svojoj propovijedi, velečasni Marinko je kazao kako je zajednica „Hosana“, iako mlada, već prepoznata i priznata kao kuća koja pruža utočište svima kojima je to potrebno.

– *Bog dopušta čovjeku ovu slobodu, ali isto tako nalazi način kako da ga privede k sebi i doći će vrijeme kad će nas momci iz naše zajednice obraćati jer su upravo oni u svome životu konkretno susreli Boga* – kazao je velečasni Marinko.

Župnik župe Stari Žednik, vlč. **Željko Šipek**, čestitao je zajednici „Hosana“ prvi ro-

đendan te naglasio kako Božja providnost pomaže ljudima kojima je pomoć potreba.

U zajednici „Hosana“ trenutno se nalazi 14 momaka, a kroz proteklu godinu dana u zajednici su boravila 43 momka. Svojim kvalitetnim radom zajednica je stvorila

imidž kuće koja pruža spas, nadu i vjeru u bolje sutra.

Nakon svete Mise proslava je nastavljena susretom roditelja i njihove djece te zajedničkim druženjem.

Tanja Vučić

Snimila Tanja Vučić

TUMAČENJE LOGA ZA FESTIVAL MLADIH U MEĐUGORJU, 1. - 6. KOLOVOZA 2008.

Tema festivala mladih je „Primit ćete snagu Duha Svetoga koji će sići na vas i bit ćete mi svjedoci“ - Dj 1,8. Logo sadrži četiri temeljna elementa:

1. Golub - simbol Duha Svetoga

Duh Sveti se u Evanđeljima očitovao u liku goluba prilikom Isusovog krštenja u Jordanu. Evanđelist Matej nas izvještava: «Odmah nakon krštenja izađe Isus iz vode. I gle! Otvoriše se nebesa i ugleda Duha Božjega gdje silazi kao golub i spušta se na nj» (Mt 3,16). Slično donose Marko (1,10), Luka (3,21-22), i Ivan (1,32). Duh Sveti svojom milošću budi našu vjeru i proizvodi novi život koji se sastoji u «spoznaji Oca i onoga kojega je On poslao, Isusa Krista». Duh Sveti nas prosvjetljuje, prebiva u nama kao u hramu, posvećuje nas za Božje prebivalište i sve stvara novo. Duh Sveti sabire Crkvu, u srcima ljudi budi vjeru u Isusa i po njegovoj riječi ih sabire u zajednicu.

2. Blažena Djevica Marija

Isus nam je povjerio svoju Majku Mariju kao posebni dar svoje ljubavi, riječima: «Ženo, evo ti sina», a Ivanu je rekao «Evo

ti majke» (Iv 19,26) i tako nas je sve povjerio Mariji. Marija je majka Crkve i majka naša. Blažena Djevica Marija se u Međugorju predstavila kao Kraljica Mira.

3. Crkva

Crkva je mjesto gdje se odvija cjelokupan sakramentalni život. Sakramenti su djelotvorni znakovi milosti, ustanovljeni od Krista i povjereni Crkvi, kojima nam se podjeljuje božanski život (KKC 1131). One koji ih primaju Duh Sveti ozdravlja i preobražava suobličujući ih Sinu Božjemu.

4. Mladi

U Međugorju se jasno vidi, posebno na Festivalu mladih, kako je Crkva uistinu zaručnica: mlada, lijepa i razigrana. Sedmero mladih koji se drže za ruke predstavljaju Crkvu iz cijelog svijeta, koja je ujedinjena u Duhu Svetom.

19. MEĐUNARODNI FESTIVAL MLADIH

U trenutku izlazenja ovoga broja Glasnika mira u Međugorju se održava 19. međunarodni molitveni susret mladih. Opširnije u slijedećem broju.

STATISTIKE ZA SRPANJ 2008.

Broj podijeljenih svetih pričesti: 98 000.

Broj svećenika koncelebranata: 3554 svećenika ili 114 dnevno.

MEĐUGORJE JE MJESTO NA KOJEM JE NEBO SPOJENO SA ZEMLJOM

Renato Smirnjak već 16 godina vodi hodočašća iz Zagreba u Međugorje. Voditelj je karizmatičke molitvene zajednice mladih „Marana-tha“ u župi Svetog Križa u zagrebačkom Sigetu. Zajednica broji tridesetak članova, a duhovnik joj je fra Smiljan Dragan Kožul. Osim molitvenih okupljanja organiziraju hodočašća u Međugorje na duhovnu obnovu. Alemka Orlić je profesorica glazbe u glazbenoj školi *Blagoje Bersa*, članica je molitvene skupine „Marana-tha“. S njima smo razgovarali u Međugorju.

Priredila Lidija Paris

Sjećate li se svoga prvog kontakta s Međugorjem?

Renato: Bilo je to davno, krajem osamdesetih. Dvojica mojih prijatelja odlučili su ići u Međugorje, a ja nisam imao novaca i nisam si mogao priuštiti to putovanje. Otpratio sam jednoga od njih na kolodvor da za njih dvojicu kupi karte za vlak. Kupio ih je i stavio u džep. U jednom trenutku izvadio je karte iz džepa da bi ih stavio na drugo mjesto. Kad je pogledao, u ruci su mu bile tri vozne karte, tri numerirana rezervirana mjesta. Platilo je dvije, a dobio tri... Tako sam prvi put došao u Međugorje.

Taj sam put spavao na klupama ispred crkve. Odmah sam osjetio želju organizirati hodočašća. U prvoj skupini koju sam doveo bilo nas je 5-6. Nakon tog hodočašća uključio sam se u jednu molitvenu zajednicu čiji su članovi mislili da bih ja mogao preuzeti brigu oko hodočašća. U to vrijeme još nisam bio oženjen pa sam imao više vremena od drugih. Sad sam oženjen i imam četvero djece.

U početku smo dolazili za Novu godinu i za Duhove. Bio je običaj da se novi članovi u zajednicu primaju na hodočašću u Međugorju. S vremenom je interes bivao sve veći, s nama su htjeli dolaziti i oni koji nisu članovi zajednice pa sad vodimo četiri do pet hodočašća godišnje, dovodimo jedan ili čak dva autobusa.

Kako izgleda jedno hodočašće?

Renato: Već smo u početku primijetili da se ljudi muče noćnim vožnjama: krenu u petak navečer iz Zagreba, dođu u subotu ujutro i onda u jednom danu trče i na Podbrdo i na Križevac. To sigurno daje plodove,

ali to nije plod koji mene osobno zadovoljava. Htio sam nešto više. Naše hodočašće je polagano, traje obično četiri dana. Hodočašće počinje u autobusu, gdje imamo molitveni program i pripremu za ispovijed. Na Križevcu molimo za oslobođenje i iscjeljenje od svih rana koje nosimo zbog svojih grijeha... Poslije Križnog puta na Križevcu ostajemo neko vrijeme i zajedno molimo, svjedočimo jedni drugima.

Imate li svećenika sa sobom?

Renato: Nije lako naći slobodnog svećenika! Oni podržavaju naša hodočašća, ali u nedjelju slave Mise u svojim crkvama... Ljudi se divno pripreme na ispovijed, idealno bi bilo kad bi se svi mogli ispovijediti u petak navečer, ali to najčešće ne uspijeva... Čak ni u Međugorju nema dovoljno ispovjednika za tolike pokornike, ali što je - tu je!

Oni koji ozbiljno shvate ispovijed mijenjaju se

Mnogi prebacuju nama katolicima da je ispovijed vrlo lagano rješenje: odemo na ispovijed, dobijemo oprost, stvorimo si čistu savjest, a sutradan nastavljamo po starom... Gospa je rekla da ispovijed ne bi smjela biti nešto rutinsko, nego put duhovnog buđenja, duhovnog rasta.

Renato: Bog svoje milosrđe daje bez prestanta. Oni koji ozbiljno shvate ispovijed mijenjaju se. Isus je poslao Gospu u Međugorje da ljudi dođu do spoznaje koliko je veliko njegovo milosrđe.

Alemka: Čovjek koji se doista odluči odreći se grijeha ima Božju pomoć i nakon nekog vremena neki grijesi prestaju. U našoj molitvenoj zajednici mi se javno odri-

ćemo grijeha i to nam pomaže. To nije trivijalno, jer ako se ja odrekнем ogovaranja, o čemu ću razgovarati? Ako se odrekнем lijenosti, znači da sutra moram raditi. Ako se odrekнем škrtosti, što ću konkretno učiniti? Nebo nam dolazi u pomoć i ljudi se u zajednici doista mijenjaju. Jedna kolegica koja radi sa mnom kaže da više ne može pokupiti tuđe novine i odšetati kao da ništa nije bilo. Jedan student kaže da je prije mogao varati na ispitima, ali da to više ne može. Ljudi se doista mijenjaju. To se ne događa preko noći, nego korak po korak... Gospodin nam ukazuje na prioritete... Savjest postaje osjetljivija...

Ako je Marija moja majka, tko sam onda ja?

Gospina uloga?

Renato: Gospa upućuje na Isusa. Osobno, za mene, ona je moja majka. Od nje sam doživio iznimna iskustva blizine i nježnosti. Ovdje sam jednom vidio kako ljudi prilaze kipu i dodiruju ga. Tada sam joj rekao: Zapravo i ne trebam dodirivati kip... u ovom trenutku trebam tvoj majčinski zagrljaj... Tada sam osjetio upravo to: da me zagrlila. Bio sam toliko šokiran da sam svjesno prekinuo taj zagrljaj. Nisam mogao vjerovati da mi je molitva bila na taj način uslišana...

Jednom u Zagrebu, dok sam kasno noću hodao ulicom, palo mi je na pamet da je ona moja majka. Počeo sam razmišljati o tome. Postavilo mi se pitanje duboko u meni: Ako je ona moja majka, tko sam onda ja? Ne znam kako sam došao do tog odgovora, ali bilo mi je kao da mi ona govori... Ako je ona moja majka, ja sam njezin sin, ako je ona kraljica, onda sam ja

Siniša Lidiša Paris

Ono što mene najviše fascinira jesu mladi koji daju zavjet čistoće u Međugorju i žive u čistoći do braka, što je potpuno neobično u današnjem svijetu. Mladima je teško oduprijeti se napastima, ali kad dođu u Međugorje, ovdje daju zavjet čistoće. Koliko znam, kroz ova hodočašća u Međugorje našlo se petnaestak parova. Ovdje su se upoznali i zavoljeli.

princ! Moje dostojanstvo kršćanina mnogo je ozbiljnija stvar nego što sam mislio! Mi, kršćani, imamo ozbiljan zadatak u svijetu, ali kao da na njega ne obraćamo pozornost...

Gospa priprema svijet. Ona otapa lede na kršćanska srca, obnavlja srca koja kao da nisu zainteresirana za kršćanski život. Ona to tako divno radi, s takvom ljubavlju i pažnjom... Zato mislim da nije dostatno doći u Međugorje na dva dana. Treba doći u miru, u sabranosti i otvorenosti srca. Srce treba polako otvarati. Nitko ga ne može otvoriti na silu. Ni Gospa ni Isus ne žele na silu ući u nečije srce. Čovjek treba doći do trenutka kad će sve svoje muke predati Bogu. To se događa u Međugorju, ali mislim da je to tek početak. Potom treba doći vrijeme šutnje, vrijeme mira, vrijeme kad će čovjek dopustiti da mu Bog progovori u srcu. Tada ljudi osjete potrebu za promjenom, i tada se mijenjaju. To treba doći iznutra, a ne izvana. Nije dovoljno da nam to kaže svećenik. Ako se to nije dogodilo u dubini srca, nakon tjedan dana će se sve vratiti na staro. Ako pak iznutra čujemo taj glas, onda se ne možemo oduprijeti promjeni!

Otvoriti nove putove

Što se događa nakon hodočašća?

Renato: Događa se jedan fenomen: ljudi koji su bili tradicionalni, rekli bismo čak folklorni vjernici, kao da se bude i postaju nova snaga u Crkvi. Primijetili smo da počinju živjeti intenzivan kršćanski život, da rade radikalne zaokrete, da počinju moliti u obitelji, da prihvaćaju sakramente... Ljudi se izmiruju... Sjećam se jednoga hodočasnika koji je iz Međugorja nazvao sve ljude s kojima se ikad u životu posvađao i sa svima se izmirio...

Ono što mene najviše fascinira jesu mladi koji daju zavjet čistoće u Međugorju i žive u čistoći do braka, što je potpuno neobično u današnjem svijetu. Mladima je teško oduprijeti se napastima, ali kad dođu u Međugorje, ovdje daju zavjet čistoće. Koliko znam, kroz ova hodočašća u Međugorje našlo se petnaestak parova. Ovdje su se upoznali i zavoljeli.

Možda bi trebalo nakon hodočašća i seminara otvoriti nove putove. Nakon nekoga duhovnog iskustva, ljudi katkad ne znaju što bi dalje. Crkvi nedostaje logistike, ne u smislu svećenika i učenih ljudi, nego laika koji bi radili zajedno sa svećenicima i teolozima. Ako ne nađu duhovnu pomoć,

ljudi se vrate u životnu kolotečinu i opet padnu. Kad bi se uključili u skupinu, imali bi više snage. Mislim da nije bitan veliki broj, nego ono „malo stado“. Pustimo velike projekte, ideje i poslove i posvetimo se nukleusu. Zašto ljudi po župama ne bi išli od kuće do kuće i molili s drugima? Isus kaže „malo stado“. Priča se o 90 posto katolika u Hrvatskoj, ali to se ne vidi. Postoji kvaliteta, postoje ljudi koji žive svoje kršćanstvo, ali ima i ljudi koji ne nalaze prostor u kojem bi se pronašli.

Vjera u društvu

Kaže se da je Hrvatska katolička zemlja... vidi li se to u društvu?

Renato: U principu se to ne vidi. Vidi se tuga i depresija! Mislim da bi liturgija trebala biti slavljе. Ljudi se danas vesele na vjenčanjima i zabavama, ali se uopće ne vesele u crkvi! Kao da nema te osnovne radosi susreta s Bogom, a mi smo poslani svijetu naviještati radosnu vijest! Na susretima naše molitvene skupine osjeća se ta radost. I ne samo to. Naši mladi posjećuju stare, bolesne, nemoćne, oni poste o kruhu i vodi dva do tri puta tjedno. Oni pomažu jedni drugima oko posla, fakulteta, u svim mogućim stvarima. U zajednicu su nedavno pristupila dva invalida, i dvadeset mladih ljudi o njima brine, natječu se tko će bolje! Nose ih na Brdo ukazanja i na Križevac, a nitko ih nije natjerao!

Alemka: To je pitanje prožetosti društva vjerom. U Hrvatskoj se vjeru ne smije primijetiti u društvu... To napose osjećam u nastavi. Da ne povrijedim nečije osjećaje, ne smijem spominjati ništa što je vezano uz vjeru... Ipak se događaju neobične stvari. Mi smo mala škola u kojoj se pojavila jedna, pa druga, pa treća osoba koje su u molitvenoj zajednici. Škola tako postaje blagoslovljeno mjesto gdje se živi u miru, iako većina nije svjesna kako je do toga došlo. Nema ogovaranja, nema negativnih i depresivnih priča... Kod nas se doma moli i živimo u blaženom miru. Nema trvenja, psovanja, grubih riječi, ogovaranja. Kad se nađem u krugu u kojem se to događa, ostajem zapanjena jer na to više nisam navikla! Međugorje je mjesto na kojem je nebo spojeno sa zemljom, gdje je lako moliti. U Zagrebu se katkad trebam boriti, ovdje je put pripremljen! Imam potrebu doći bar jednom godišnje i živjeti taj osjećaj Božje blizine. Gospa mi svaki put daje neki neočekivani dar koji pokazuje njezinu brigu, pažnju i ljubav.

NE BOJ SE, ČOVJEČE!

fra Iko Skoko

U Bibliji, u Starom zavjetu, imamo knjigu koja se zove Psalmi. Ona sadrži 150 psalama. Psalmi su postali knjiga za molitvu i za pjevanje u Hramu i sinagogama. Crkva moli svaki dan psalme. Sveti Augustin rekao je za psalme: „Oni su Evanđelje Isusa Krista prevedeno u hvalu, zahvalu, molbu i pomirbu“.

Psalam 49 spada među mudrosne psalme. Rješava zagonetku života. Taj psalam blizak je psalmima 37 i 73. Ističe da se životna nagrada ne sastoji u blagostanju ili pomanjkanju blagostanja nego da pripada onostranosti. Bog je daruje čovjeku.

Za psalmista, ljudski život je zagonetka, posebno čovjekova smrt. Tu zagonetku svaki čovjek cijeloga svoga života pokušava riješiti. Čovjek bi htio izbjeći smrti. Mnogi žele izbjeći smrt uzdajući se u svoje blago. Zato se cijeloga života trude samo nago-milavati zemaljska dobra za sebe i za svoje najbliže. I u tome često nemaju nikakve mjere, a ni obzira prema drugima. Psalmist opominje čovjeka da smrti nitko ne može izbjeći. Zemaljsko bogatstvo, bez obzira koliko veliko bilo, uvijek se ostavlja drugima. Sreća koja se tražila u užitku završava smrću. Lik takvih ljudi brzo se zaboravlja, bez obzira koliko bili na zemlji moćni i slavni.

Čovjeka hvata strah kad vidi kako se drugi oko njega bogate. Psalmist tješi takve: „Ne boj se ako se tko obogati i ako se poveća blago doma njegov; kad umre ništa ne će ponijeti sa sobom, i blago njegovo ne će s njim sići“ (Ps 49,17-18).

Ivan Pavao II. jedanput je u svom govoru rekao: „Značenje bogatstva u ljudskome životu bilo je predmet pozornosti svih kultura i svih duhovnosti“.

I Isus je ukazao na problem blagostanja više puta. Spomenimo jedno mjesto iz Markova evanđelja: „Ne sabirajte sebi blago na zemlji, gdje ga izgriza moljac i hrđa; gdje lopovi potkopavaju zidove i krađu ga! Nego sabirajte sebi blago na nebu, gdje ga ni moljac ni hrđa ne izgriza, gdje lopovi ne prokopavaju zidova i ne krađu! Jer gdje ti je blago, tu će ti biti i srce“ (Mk 6, 19-21).

Psalmist poziva i nas da promislimo u koga se uzdamo. A Isus pita je li naše srce uz Boga ili uz bogatstvo.

MAJKA TE JOŠ UVIJEK VOLI

U Chicagu je živjela majka kojoj je kćerka jedinica pobjegla od kuće i živjela grješnim i razvratnim životom. Bol majke bijaše neopisiva... Dok je razmišljala kako vratiti kćer na pravi put sjetila se napraviti plakat na kojem je stavila svoju sliku i natpis: „Vrati mi se natrag, drago moje dijete, majka te još uvijek voli!“ Kćerka je prepoznala tu majčinu ljubav i opazila plakat na ulici. Suze su joj obllile lice i nije odoljela takvoj ponudi ljubavi. Ohrabrila se za povratak kući.

U toj kratkoj zgodici iz života iščitavamo i Božju poruku kako nas On, Bog ljubavi, uvijek čeka raširenih ruku. Na Gospine blagdane brojni se upućuju hodočasnici stazama. Marija privlači, gotovo nas vodi za ruku do Isusa. Gospa u majčinskoj ljubavi svoje natpise ostavlja na svakom koraku. Stalno nam ponavlja kako nas voli i kako želi da se vratimo kući - Isusu. Na tu ljubav se ne može ostati ravnodušnim. Ljude može mijenjati i pozivati ih na pokajanje samo izraz ljubavi. Naša lutanja tako se okončavaju u sabranoj molitvi uz Gospine skute. Čovjek tu shvaća kako postoji

ljubav kao trajna činjenica i da nas netko ljubi bez računice. Spoznaja te božanske ljubavi čovjeka tjera na duboki susret sa svojom nutrinom. Zato su svetišta otvorene ispovjedaonice gdje se čovjeku otvaraju vrata raja, vrata istinske Božje milosti. Čovjek shvaća kako je život u grijehu velika ludost i kockanje. Tek u tom susretu Božjeg milosrđa osob može biti kanal Božje ljubavi, može drugima biti putokaz. Stoga ne čudi što su Gospina svetišta prostor pada na koljena. Ljudi padaju pred Bogom, a nakon kajanja kućama odlaze ljudski i kršćanski uspravni.

Na tragu povratka u majčinski zagrljaj pjeva i poljski pjesnik Galczyński. Nevjernik i komunist, nakon obraćenja Gospi je napisao sljedeće riječi: „Bilo je pjesnika prije mene, bit će ih i poslije mene. Vrijeme ih daje, vrijeme ih pokapa. No, grijesi nisu bez granica, tvoj divni lik ih ograničava. Oh, da mi je rosom s cvijeća oprati blato s ruku. Policija me pozna pod imenom skitnice. A kod tebe sam, Marijo, našao pouzdanje u spasenje.“

fra Mario Knezović

Snimio Ivrtko Bejić

UZLJUBIMO GOSPODINA U OVOM TRENUTKU...

Vrijedi s vremena na vrijeme zaviriti u bisere starokršćanske pismene ostavštine, primjerice u pisma velikoga biskupa i mučenika sv. Ignacija Antiohijskoga.

U Antiohiji sirijskoj sljedbenici *Novoga puta* prozvani su prvi put *kršćanima* prema Djelima apostolskim. Sv. Petar stolovao je neko vrijeme u tome mjestu te je Antiohija slovila nešto kao duhovno žarište iz koga su započinjale prve kršćanske misije, poglavito Pavlova misijska putovanja. Zajednica bijaše veoma živahna, a drugi ili treći nasljednik sv. Petra na antiohijskoj biskupskoj stolici bijaše sv. Ignacije, zvani Teofor. Oko godine 107., za Trajanova progona kršćana, biskup je u pratnji deseterice vojnika (u svojim ih pismima naziva „divljim leopardima“) doveden u Rim gdje je pred divljim zvijerima u areni podnio mučeništvo za Isusa Krista.

Pisma mladim Crkvama

Na svome putovanju kroz Malu Aziju, u pratnji veoma surovih vojnika, bilo mu je omogućeno da na odmorištima napiše pisma mladim Crkvama u Maloj Aziji. Sedam ih je sačuvano. To su istinski biseri ranokršćanske literature, predivna svjedočanstva osobe koja cijelim bićem žudi za Isusom Kristom, za skorim mučeništvom, osobe koja želi postati *pšenica što će je samljjeti zubi divljih zvijeri kako bi postala kruhom*, prinos, ugodna žrtva Isusu Kristu. U pismima se ne predstavlja biskupom, nego

teoforom, bogonoscem. Svoju patnju i svoju predstojeće mučeništvo shvaća kao oblik nasljedovanja Isusa Krista, kao način postovječivanja s Kristovom patnjom. Mučeništvom čovjek postaje novi, mučeništvo je istinska žrtva života.

Pisma koja upućuje prigodni su spisi, sastavljeni u određenom povijesnom trenutku; živo su svjedočanstvo posve rane Crkve iz vremena drugoga kršćanskog naraštaja. Vremena koje je sveti Jeronim obilježio kao vrijeme *kad je zemlja još bila topila od Kristove krvi*.

Uzljubiti sadašnji trenutak milosti

U pismu efeškoj zajednici Ignacije piše: „Pred nama je dvostruki izbor: Ili se strahiti buduće srdžbe i suda, ili uzljubiti sadašnji trenutak milosti. Jedno od dvoga je naše. Međutim, jedno je bitno, biti u zajedništvu s Isusom Kristom i baštiniti nerazorivi život“. I to je jedino važno. Zbog toga – naime, biti s Isusom Kristom – „nosim ove okove“. Zapravo, oni su „moji biseri u Duhu“, piše doslovce. Po njima se nada dospjeti do uskrsnuća!

On, dok ide pred divlje zvijeri, sadašnji trenutak drži milosnim. Ponudom milosti. Vanjski okovi kojima je okovan samo su znamen njegove okovanosti i egzisten-

cijalne vezanosti za Isusa Krista, također vezana, raspeta, uskrsloga. On dijeli u svemu Njegovu sudbinu. Tek preko okova postaje Kristovim učenicom, istinskim nasljedovateljem.

„Uzljubimo ovaj trenutak milosti“. Ne poručuje da trenutak iskoristimo, upotrijebimo, ne govori on o svrishodnosti, pragmatičnosti, korisnosti, nego o ljubavi. Čim je govor o ljubavi, riječ je o posve osobnoj protežnici čovjekova života. Kad se govori o ljubavi, pretpostavlja se partner, ljubljena osoba, jedno „ti“. Za Ignacija to „ti“ jest jedino Isus Krist. *Samo Ti, Gospodine*. Samo preko njega imamo život vječni.

Krist je gospodar vremena i vremenâ

Kao da svakomu od nas želi poručiti: Shvati kako tebi, upravo tebi, u ovom trenutku Isus Krist želi biti blizak. U ovom trenutku možeš pronaći i iskusiti povezanost, bliskost, istodobnost s Isusom Kristom. To je ozbiljenje one znane životne mudrosti. Prošlost nije više naša, otišla je u nepovrat, ne možemo njome raspolagati. A i uzalud za njom žalujemo. Isto je i s budućnošću koja nije naša. Preostaje nam ovaj trenutak milosti u kome se spajaju vrijeme i vječnost.

Ovaj je trenutak svakomu od nas ponuda vječnosti. Uzljubimo vrijeme u kome živimo, trenutak milosti koji nam se daruje. Vrijeme je milost. Vrijeme ima poveznicu s Isusom Kristom. Krist nam želi biti bliz, u njegovoj blizini jest život, jest uskrsnuće. Kristova su vremenâ i vječnost. I on je gospodar vremena i vremena. Treba se prepustiti njegovu mudrom vodstvu, njegovoj ruci. Pa kamo god nas ona dovela.

POVJERENJE I PREDANJE BOŽJOJ PROVIDNOSTI

Lidija Paris

Snimila Lidija Paris

Nitko ne može služiti dvojici gospodara

Prvih godina ukazanja Gospa je župi savjetovala da se svakoga tjedna četvrtkom za vrijeme klanjanja razmatra odlomak iz Matejeva Evanđelja 6,24-34.

„Nitko ne može služiti dvojici gospodara. Ili će jednoga mrziti, a drugoga ljubiti; ili će uz jednoga prijanjati, a drugoga prezirati. Ne možete služiti Bogu i bogatstvu. Zato vam kažem: Ne budite zabrinuti za život svoj; što ćete jesti, što ćete piti; ni za tijelo svoje: u što ćete se obući. Zar život nije vrjedniji od jela i tijelo od odijela? Pogledajte ptice nebeske! Ne siju, ne žanju niti sabiru u žitnice, pa ipak ih hrani vaš nebeski Otac. Zar niste vi vrjedniji od njih? A tko od vas zabrinutošću može svome stasu dodati jedan lakat? I za odijelo što ste zabrinuti? Promotrite poljske ljiljane, kako rastu! Ne muče se niti predu. A kažem vam: ni Salomon se u svoj svojoj slavi ne zaodjenu kao jedan od njih. Pa ako travu poljsku, koja danas jest a sutra se u peć baca, Bog tako odijeva, ne će li još više vas, malovjerni? Nemojte dakle zabrinuto govoriti: ‘Što ćemo jesti?’ ili: ‘Što ćemo piti?’ ili: ‘U što ćemo se obući?’ Ta sve to pogani ištu. Zna Otac vaš nebeski da vam je sve to potrebno. Tražite stoga najprije

Kraljevstvo i pravednost njegovu, a sve će vam se ostalo dodati. Ne budite dakle zabrinuti za sutra. Sutra će se samo brinuti za se. Dosta je svakom danu zla njegova.“

Tri ključne poruke

Ovaj nam tekst daje tri ključne poruke: dvije stvari koje nikako ne valja činiti i jednu koju svakako treba činiti. Daje nam i jedno obećanje.

1. Ne možemo služiti Bogu i bogatstvu jer ćemo biti kao razapeti. Moramo izabrati svojega gospodara. Ili će Bog biti naše bogatstvo, ili će bogatstvo biti naš bog. To je poziv na povjerenje da ćemo imati sve ono što nam je potrebno ako Boga stavimo na prvo mjesto. Možda ne ćemo imati suvišnih ili luksuznih stvari, ali ćemo u duši imati mir i radost.

2. Ne trebamo se mučiti niti se brinuti – niti za svoj život niti za sutra – budući da naša zabrinutost nije ni od kakve koristi, a nebeski Otac zna što nam je potrebno. To je poziv na predanje Božjoj Providnosti i na život u sadašnjem trenutku.

3. Valja nam tražiti Kraljevstvo i pravednost njegovu. To je poziv na život mno-

go bogatiji od onoga koji se ograničava na materijalne stvari. To je poziv da razmislimo kojim smo redom posložili svoje vrijednosti: što je bitno, što je nužno, što je potrebno, bez čega možemo, čega se moramo čak i odreći za svoje vlastito dobro.

4. Obećanje je da će nam se sve ostalo nadodati. Bog ga daje onima koji su hijerarhiju vrijednosti postavili pravim redoslijedom: od najviših do najnižih, a ne obrnuto. „Kad vam dođu kušnje i problemi, onda kažete: Bože, Majko, gdje ste?! A ja samo na vas čekam da mi izreknete svoj DA pa da ga prenesem Isusu i da vas on obdari svojom milošću... A onda ćete otkriti da je Bog sve-moguć u vašem svagdanjem životu“, rekla je Gospa 25. svibnja 1992.

„Stoga, kaže Isus, tko ... sluša ... moje riječi i izvršava ih, bit će kao mudar čovjek koji sagradi kuću na stijeni. Zapljušti kiša, navale bujice, duhnu vjetrovi i sruče se na tu kuću, ali ona ne pada. Jer - utemeljena je na stijeni“ (Mt 7,24-25).

Oslobođeni od straha

Knjiga mudrih izreka, 30,8 kaže: „Ne daj mi siromaštva ni bogatstva: hrani me kruhom mojim dostatnim; inače bih, presitivši se, zatajio tebe i rekao: ‘Tko je Jahve?’ Ili bih, osiromašivši, krao i oskvrnuo ime Boga svojega“. „Bolje je malo sa strahom Gospodnjim nego veliko blago i s njime nemir“, kaže Knjiga mudrih izreka 15,16. Da bismo iskusili Providnost moramo se usuditi s vjerom i pouzdanjem predati sebe i svoj život u Božje ruke. Kad smo jednom iskusili Providnost, oslobođeni smo od straha da će nam nešto nedostajati. Strah Gospodnji oslobađa nas od svih ljudskih strahova.

Ignacije Lojolski savjetuje nam moliti kao da sve ovisi o Bogu, a djelovati kao da sve ovisi o nama. Želi da se potpuno uzdamo u Providnost, ali da istodobno budemo optimalno savjesni i odgovorni u odnosu na realnost. Delikatna je to ravnoteža koju nam valja svakodnevno iznova tražiti...

Gospa je desetak puta pozvala na potpuno predanje Bogu. Ono je uvijek vezano uz obećanje radosti: „Neka sve što posjedujete bude u rukama Božjim. Tako, samo tako ćete imati radost u srcu. Dječice, radujte se u svemu što imate. Bogu zahvaljujte, jer je sve dar Božji vama. Tako ćete u životu moći zahvaljivati za sve i otkriti Boga u svemu...“ (25. travnja 1989.)

OD KRIŽNOG PUTA DO ZAHVALNOSTI ISUSU I MARIJI

Poštovani, dugo sam razmišljala trebam li ili ne napisati svoje svjedočanje o Međugorju, u kojemu sam doživjela radost i zadobila zdravlje. O svemu imam dokumentaciju koju vam mogu poslati.

Zovem se Gordana Hrnjkaš, živim u Brdovcu kraj Zaprešića. U 27. godini ostala sam udovica. Muž mi je poginuo u prometnoj nesreći kad je imao trideset i tri godine. Tada sam imala sina od dvije godine, a deset dana sam bila trudna s drugim djetetom (iako nisam ni znala da sam trudna). Nakon pet godina, također u prometnoj nesreći, poginuo mi je svekar. Poslije toga dolazi moj otac u Zagreb i umire mi na rukama, a imao je samo 57 godina.

Moj drugi sin u šestoj godini pada s ora-ha, ima ozljedu lubanje i potisnuće mozga. No, to nije bio kraj njegovim nesrećama: na razne načine stradao je šest puta. U njegovoj osmoj godini na njega je pred školom naletio automobil i tri je mjeseca

bio u invalidskim kolicima. Liječnici su rekli da mu se peta više ne će razvijati-rasti. Prognoza je bila: ostat će 20-30 % invalid.

Nisam znala kamo krenuti ni što činiti.

Jednoga dana osjećala sam takvu potrebu za Međugorjem da mi je srce počelo lupati i shvatila sam da moram tamo ići. Tada sam rekla: "Gospo moja, pomoz mi da moje dijete prohoda i da ostavi kolica, a ja ti se zavjetujem doći bosa u Međugorje."

U rujnu 1996. otišla sam u Međugorje. Kad sam pošla na Križevac, nisam mogla hodati od plača. Bilo mi je teško, gušili su me osjećaji.

Tri tjedna kasnije odvela sam dijete na kontrolu, a liječnikove riječi su bile: "Gospođo, znate li što je kruh? U vašeg su se djeteta stvorile rupice kao u kruhu i peta će rasti."

Počela sam plakati i odjednom sam osjećala toplinu. U meni su se miješali radost i tuga. Rekla sam: "Gospo, hvala ti!" Tada

sam također obećala Gospi pokušati dovesti i druge vjernike u Međugorje, premda sam sramežljiva i nisam znala kako to činiti. No, i pored svih problema, već dvanaest godina dovodim skupine hodočasnika, a ljudi se upišu pet mjeseci prije putovanja da bi dobili mjesto..

U svim tim patnjama ja sam dobila miom na maternici veličine 70 mm (imam ga pet godina) i zadebljanje na želudcu. Ove godine, 9. svibnja, ponovno sam bila u Međugorju. Nakon povratka, 15. svibnja, išla sam na snimanje trbušne šupljine: miom se smanjio na 15 mm, a zadebljanje na želudcu je nestalo. Zahvaljujem Gospi.

Zahvalna sam i našem župniku Vladimiru Trkmiću jer je prije svakog našeg hodočašća molio s nama, dao nam blagoslov za sretan put i bio potpora u molitvi.

Svima želim reći da sam kroz svoj križ, patnju i bol naučila ljubiti Boga, ali i čovjeka, pomagati dugima i moliti za njih.

Danas samo mogu reći ja sam sretna žena. Bog mi je puno uzeo, a stostruko dao. Zato, neka vam krunica bude glavno oružje protiv napasti i zla.

Molite srcem, ljubite jedni druge.

Gordana Hrnjkaš, Zdenci, Hrvatska

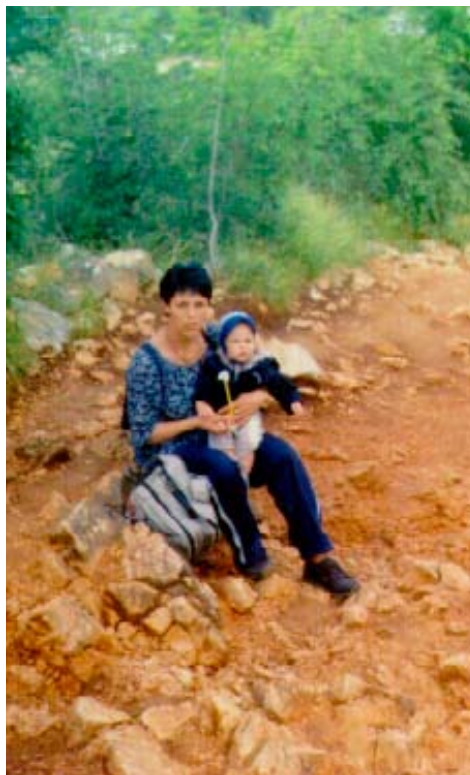
HVALJEN ISUS I MARIJA!

Javljam se nakon svoga trećega hodočašća u Međugorje. S vama želim podijeliti sreću i blagoslov koji smo donijeli kući.

Moje hodočašće je najviše bilo u znaku zahvalnosti za primljene milosti od naše Kraljice Mira, a ponajviše za mog sina za čije sam rođenje molila u Međugorju.

Kad sam s devetomjesečnim sinom pošla u Međugorje, svi su me pitali kako smijem ići na tako dalek put s malim djetetom. Svima sam govorila kako su s nama Isus i njegova Majka i da se nemam čega plašiti. Gospa me je pozvala, a ja sam je poslušala i putovanje je bilo u najboljem redu. Molila sam sa sinom, odnijela sam ga na Podbrdo, a s nama je bila i moja mlađa kći koja mi je puno pomogla.

Molili smo zajedno krunicu, pjevali smo i radovali se. Dok smo mi bili u Međugorju, moja starija kći se spremala za prijamni ispit na srednjoj medicinskoj školi. Molili smo i za nju.

Treba li reći da su naše molitve opet bile uslišane!? Tko je bio u Međugorju, to zna! Nitko se iz Međugorja nije vratio praznih ruku. Tu su milosti i praštanja, samo se svim srcem trebamo predati našem Ocu i našoj Kraljici Mira. Hvala im za sve primljene milosti - HVALA IM ŠTO IMAMO MEĐUGORJE!

Za tjedan dana naše kćerke idu s našim hodočascima na Festival mladih u Međugorje, gdje će svi primiti Duha Svetoga, a ja ću, ako to bude volja Oca i Majke, na jesen opet hodočastiti našoj Kraljici Mira.

I na kraju, želim kazati da me je dirnula naslovna stranica prošloga broja Glasnika mira. Suze su mi padale jer sam vidjela sebe i svoga sina kako zajedno ljubimo Mariju. Hvala!

Mnogo lijepih pozdrava svima u uredništvu i uredniku lista.

S poštovanjem,

Marija Gor, Senta, Vojvodina

UKAZANJA U L' ILE-BOUCHARDU (1.)

Gdje se pjeva ili glasno govori, gdje svatko sa svakim razgovara, a nitko nikoga ne čuje, jedino majka – koja poslužuje takvo ili slično društvo – čuje udaljeni plač svoga djeteta. Zar tu sliku naše zemaljske majke ne možemo na poseban način primijeniti i na našu nebesku Majku koja želi zaustaviti ili ublažiti plač svoje djece na zemlji, kao što je više puta kroz povijest i učinila?

Priredio fra Karlo Lovrić

To bi mogao biti i odgovor onima koji sumnjičavo gledaju na Gospina ukazanja ili ih pak nikako ne prihvaćaju. Neki, doduše, prihvaćaju mogućnost ukazanja, ali bi htjeli imati ovlasti nad Gospom: gdje i kad smije doći i koliko dugo treba ostati. Neki priznaju samo ona mjesta koja je Crkva priznala, a neki ni ta. Takvi ne griješe, no je li to kršćanska razboritost?

Ima mjesta za koja su hodočasnici uvjereni da su istinita, iako ih je Crkva priznala samo kao *mjesta molitve*. Jedno od njih je L' Ile-Bouchard, mjestance s 1255 stanovnika, 42 km južno od Toursa u Francuskoj. Dekretom od 8. prosinca 2001. nadbiskup Toursa Andre Vingt-Trois je odredio: „Poslije 1947. godine mnogi katolici dolaze kao hodočasnici u župnu crkvu St. Gilles-a u L' Ile-Bouchardu častiti Blaženu Djevicu Mariju. Ova hodočašća plod su mnogih milosti. Bez ikakve senzacionalnosti razvijaju duh molitve i doprinose rastu vjere u sudionicima. Poslije brižno proučenih činjenica i savjetovanja s kompetentnim osobama odobravam ova hodočašća i javno čašćenje *Gospa od molitve* u župnoj crkvi St. Gillesa u L' Ile-Bouchardu...“

Što se dogodilo u tom mjestu?

Četiri djevojčice: Jacqueline Aubry (12), Jeanne Aubry (7), Nicole Robin (10) i Laura Croizon (8) izjavile su da su u ponedjeljak 8. prosinca 1947. na svetkovinu Bezgrješnog začeća Marijina vidjele Gospu. To je vrijeme kad pobjednička Francuska prolazi tešku unutarnju krizu. Opći štrajk, sabotaze i sukobi s policijom prijetili su građanskim ratom i komunističkim pučom...

Toga 8. prosinca oko 12.50 sati Jacqueline i njezina sestra Jeannette nakon obiteljskoga ručka pošle su u školu. Pridružila im se i Nicole Robin. Nastava počinje u 13.30, a one krenule malo ranije. Ravnateljica škole (časna sestra), zabrinuta zbog događanja u zemlji, toga je jutro pozvala djecu da mole za Francusku. Kako su djevojčice prolazile pokraj crkve, Jacqueline ponudi

dvjema mlađim djevojčicama da kratko u nju navrate i pomole se, što i učiniše. Pred Gospinim oltarom molile su desetak krunic sa zazivom koji odgovara svetkovini dana: „*O Marijo, bez grijeha začeta, moli za nas koji se tebi utječemo!*“

Sve počinje u crkvi

„Odjednom sam sa svoje desne strane, između vitraja Gospe Lurdske i oltara vi-

djela veliko svjetlo, živo i nimalo blještavo“ – piše Jacqueline. „U sredini se pojavila lijepa gospođa stojeći u jednoj špilji. S njezine desne strane stajao je anđeo.“

Jacqueline je to kazala prijateljicama, koje su podigle glavu i povikale: „O, lijepa gospođa! O, lijepi anđeo!“ Nakon 4-5 minuta prestrašene izlaze iz crkve, ali se brzo vraćaju. „Gospođa je još tu“, kaže Je-

annette s ulaza, s dna lađe. O viđenju bezazleno kazuje dvjema školskim drugaricama koje prolaze ispred crkve, Sergini i Lauri Croizon. Laura odmah vidi što i njezine prijateljice, a Sergina ne vidi ništa.

Djeвица se smiješi djevojčicama, a one je gledaju. Na glavi ima bijeli veo ispod kojeg se vidi nekoliko plavih vlasi. Oko njezine bijele haljine optočene zlatom stoji plavi pojas čija dva raširena kraka sežu do koljena. Ima sklopljene ruke i duge, fine prste. U ruci joj krunica s velikim bijelim zrcima na zlatnoj žici. Sva je u svjetlu. Ukazuje se u maloj špilji, a stoji na velikom pravokutnom kamenu. Pred njom su ruže. S njezine desne strane, malo niže, je anđeo svijetloplavoga pogleda s krilima „boje svjetla“. Stijena, na kojoj stoje Gospođa i anđeo, ne dodiruje zemlju. Gospođa prebire krunicu, ali se glas ne čuje.

„Otišla je. Možda će se vratiti“ – kaže Laura. Sergina, koja ne vidi ništa, prosvjeduje: „Idemo, idemo! Možda je đavao!“ Jacqueline i Jeannette za događaj su javile ukućanima. Gospođa Aubry se ne slaže s tom vijesću. Kad je stigla u školu, Jacqueline je pričala o ukazanju s. Mariji od Djeteta Isusa, što sestra ne vjeruje. O ukazanju u crkvi djevojčice su kazale i župniku-dekanu Segelleu (73). Brzo je ispitao djecu i zaključio: „Budite pametne i ljubite Gospu“. Župnik je mislio da je priča time završila. A ravnateljica škole se malo i narugala: „Ako je tako lijepa ja bih, da sam na tvom mjestu, ostala u crkvi“ i okrenula se od Jacqueline.

Djevojčica je „uzme za riječ“ i oko 13.50 uputi se na mjesto ukazanja.

„Ona nas čeka!“ uskliknula je Laura kad je stigla u sporednu lađu crkve. Gospino lice je obavijeno žalošću. Govori im, naglašavajući svaku riječ: „Recite maloj djeci da mole za Francusku. Potrebno je za nju moliti.“ Poslije riječi „Francuska“ učinila je kratku stanku.

„Gospođo, jeste li vi naša nebeska majka?“ pita Laura.

„Da“, odgovara ona srdačno se smiješeći.

„A anđeo?“ nastavlja Jacqueline. Anđeo se okrenu prema njoj i, smiješeći se, kaže jakim glasom: „Ja sam anđeo Gabriel.“

Ukazanja se nastavljaju

Nakon toga Gospa spusti ruku prema djeci: „Dajte mi svoju ruku da je poljubim.“ Jacqueline se prva približi i podigne se na prste. Gospa se sagne i primakne pruženu ruku k svojim usnama. Zatim dolazi Nico-

le, a Laura i Jeannette su još male. Jacqueline ih podiže bez ikakva napora. Četvero djece je osjetilo blagi kontakt i toplinu Gospinih usana. „Vratite se večeras u 17 sati i sutra u 13 sati!“ rekla im je Gospođa i iščezla u oblaku srebrne prašine.

Ovo ukazanje prvoga dana trajalo je od 8 do 10 minuta. Sestre nastavljaju s usmenim ispitivanjem, a dvije starije olovkom opisuju događaj. Jacqueline je napisala 23 retka, a njezina rodica 16: same činjenice.

Jacqueline je stigla u crkvu za vrijeme pozdrava Presvetom sakramentu. Troje drugih bili su spriječeni doći. Počinje moliti krunicu i za vrijeme pete desetice odjednom se pojavi Gospa, a da Jacqueline nije ni primijetila. Desnim kažiprstom Gospa joj dade znak da se primakne. Ukazanje je trajalo kratko. Gospa je otišla u trenutku kad je zvono najavilo dolazak Presvetoga. Poslije blagoslova svećenik zapjeva: „Marijo, bez grijeha začeta, moli za Francusku!“

Gospa i anđeo se ponovno pojaviše, opet u svjetlu.

Časna sestra je pustila školsku djecu i ponovno ide k Jacquelinu koja je u razmatranju.

„Kad netko tvrdi da vidi Gospu, ne okreće glavu u crkvi!“ kaže joj. „Draga sestro, Gospa je tu, ona nas gleda!“ Redovnica, sve dotle nezainteresirana, odjednom je zadivljena mirnoćom djeteta. Moli s njom Zdravo Marijo... Krajem druge desetice Jacqueline joj kaže: „Draga sestro, Gospa je otišla“. Sestra je, da bi izbjegla nova pitanja, odvede k župniku koji je mislio da su „ukazanja“ prestala. Ali ne, „prizor“ se nastavlja! Jacqueline kaže da će Gospa doći i sutra u 13 sati. Župnik diže ruke prema nebu: „Ne ćemo lako izići iz ovoga. Sutra u 13 sati zatvorit ću crkvena vrata!“

Utorak, 9. prosinca 1947.

U 12.50 župnik je s ključem u crkvi, ali se predomislio, nije je zatvorio. Četiri djevojčice se upute prema Gospinu oltaru, mjestu ukazanja. Odjednom, evo živoga svjetla. Srebrni zastor se raširio i pružio između vitraja Gospe od Pobjede i Gospina kipa. I ukaže se Gospa. Anđeo je na njezinoj lijevoj strani, nije više na desnoj. Pred njom ruže, ispod ruže i natpis: *Ja sam Bezgriješno Začete*.

Jacqueline pita: „Mogu li ući i moje prijateljice?“

„Da, ali me one ne će vidjeti.“

Gospa pozove vidjelice da poljube križ na njezinoj krunici. Jacqueline podiže dvi-

je manje djevojčice, kao i jučer. Djeca mole deset Zdravomarija, a Gospa nakon toga, žalosna, kaže:

„Molite za Francusku ovih dana, u velikoj je opasnosti. Recite župniku da dođe u 14 sati. Neka dovede djecu na molitvu.“ I doda: „Recite mu da sagradi jednu špilju gdje sam ja sada; neka tu postavi moj kip i kip anđela, ja ću ga blagosloviti. Dođite u 14 i 17 sati.“

I Gospa je iščezla. Činilo se kao da se provukla kroz zid dok se srebrni zastor zatvarao. Vidjelice su pošle k župniku, ali on ima primjedbu: „14 sati, to je sat nastave. Idite i slušajte svoju učiteljicu.“ One, moleći, poslušaju, ali Jacqueline plače. Sestre i đaci raspravljaju o tome u školi, a Jacqueline kaže: „Gospodin župnik ne će, ne ću ni ja.“ I utone u posao. Na kraju nastave, u 16 i 30, Jacqueline se vraća u crkvu s dvije mlađe, bez Nicole koja se trebala, po majčinoj zapovijedi, vratiti kući. I Jeannette se vratila kući. U crkvi su samo Jacqueline i Laura.

„Pjevajte Zdravo Marijo!“ zapovijeda Gospa i poziva ih da mole jednu deseticu krunice.

„Hoćete li doći i sutra?“ pita Jacqueline.

„Da, dođite sve dane u 13 sati. Reći ću vam kad će sve ovo svršiti.“ I Gospa ih blagoslovi jednim velikim znakom križa. Ukazuje se i u 17.30, a župnik o događajima obavješćuje nadbiskupa.

Srijeda, 10. prosinca 1947.

Gospodin Aubry, otac djevojčica, se ljuti. Ipak se pribrao i popustio je: „Djeca mogu poći.“ U crkvi se nalazi oko 150 osoba. Ukazanje počinje sličnim redom kao i prije. Gospa traži da djeca pjevaju Zdravo Marijo, mole deseticu krunice sa zazivom „O, Marijo, bez grijeha začeta...“, zatim poziva djecu da joj poljube ruku.

Djeca je pitaju: „Kako napraviti špilju?“ (špilja ne oduševljava župnika).

„Novcem... započeti“ – dobili su odgovor.

Jacqueline još pita: „Gospe, hoćete li učiniti čudo da sav svijet povjeruje?“

„Ja nisam ovamo došla činiti čudesa, nego pozvati vas na molitvu za Francusku.“ I obrati se Jacquelinu koja ima slab vid: „Sutra ćeš jasnije vidjeti i više ne ćeš trebati naočale.“ Povjeri joj jednu tajnu i oko 13.15 iščeznu.

Djeca već imaju protivnike. Traže da im Jacqueline otkrije tajnu, ali je djevojčica nepokolebljiva.

(Svršetak u sljedećem broju)

DUHOVNA ZVANJA IZ MEĐUGORSKE ŽUPE (1.)

Samo iz pobožna puka i pobožne obitelji niče duhovno zvanje. Međugorje se po tome može doista podičiti kao malo koja župa - kako u prošlosti, tako i u novije doba. Brojni hercegovački franjevci, kako pokojni tako i živi, kao i časne sestre u raznim zajednicama i svećenici i redovnici u raznim biskupijama i redovničkim zajednicama potječu upravo iz ove župe. Ovdje donosim samo imena pokojnih franjevac, svećenika, redovnika i redovnica rodnom iz župe.

Najprije obrađujem pokojne franjevence Hercegovačke franjevačke provincije. Bit će ispušteni oni koji su već obrađeni u prethodnim nastavcima, jer su bili na službi u župi Međugorje. Popis je načinjen abecednim redom.

Fra Jozo Bencun rođen je 26. rujna 1869. u Međugorju. Gimnaziju je završio na Širokom Brijegu, kao i studij bogoslovije. U franjevački red stupio je 1889., a za svećenika je zaređen 1893. Djelovao je u brojnim hercegovačkim župama. Nikad se ni na što nije žalio. Najprije je bio kapelan u Gradničima (1895.-97.). Nakon Gradnića postaje župnik u Drežnici (1898.-1902.) i potom u Gorancima (1902./03.) pa je onda kapelan na Humcu (1903./04.) i Š. Brijegu te preko ljeta u Poljima (1904.-07.). Pokušao je "odčepiti" ponor Blidinjskoga jezera, što mu nije pošlo za rukom. Zatim je župnik u Bukovici (1907.-09.), kapelan na Humcu (1909.) i Š. Brijegu (1910.-12.), župnik u Klobuku (1912.-14.), kapelan na Humcu (1914./15.) i Š. Brijegu (1915.-17.), župnik u Izbičnu (1917.-26.) i Gabeli (1926.-28.) te ponovno

fra Robert Jolić

župnik u Izbičnu (1928.-37.). Ukupno je u brdskoj župi Izbičnu proveo 18 godina. Nakon toga je u mirovini na Š. Brijegu (1937.-45.). Partizani su ga 14. veljače 1945. odveli iz mostarskog samostana prema Čekrku. Tu su ga ubili i bacili u Neretvu. Stradao je u 76. god. života, 56. god. redovništva i 52. god. svećeništva. Ne zna se gdje mu počivaju zemni ostatci.

Fra Honorije Čilić rođen se 24. siječnja 1910. u Međugorju. Gimnaziju je završio na Širokom Brijegu (1922.-31.), a bogosloviju u Mostaru (1931.-34.) i Lillu, Francuska (1934.-36.). U novicijatu je stupio 1928., a za svećenika je zaređen 1934. Pastoralno je djelovao kao kapelan u Posušju (1936./37.), Konjicu (1937.-39.), Širokom Brijegu (1941.-44.), Seonici (1944./45.) i Mostaru (1945.), a kao župnik u Glavatičevu (1939./40.), Nevesinju (1940./41.), Blagaju (1945.-47.) i Pločama-Tepčićima (1950.). Tri godine proveo je u komunističkom zatvoru (veljača 1947.

- veljača 1950.) u Mostaru, Sarajevu i Zenici. Potom je kratko, do smrti, župnik u Pločama. I nakon izlaska iz zatvora maltretirao ga je zloglasni mostarski udbaša Osman Čimić zv. Čima. Bio je psihički potpuno skršen. Preminuo je na Pločama 11. studenog 1950. u 40. god. života, 22. god. redovništva i 16. god. svećeništva. Bio je skroman, jednostavan i prema svakomu uslužan, zato obljubljen u krugu svoje braće i izvan toga kruga. Pokopan je na groblju u Tepčićima.

Fra Cvitan Dodig rođen se u Međugorju 14. travnja 1869. U franjevački red stupio je 1889., a za svećenika je zaređen 1894. Filozofiju završio na Humcu, a bogosloviju u Perugi i Pescii u Italiji (1890.-94.). Pastoralno je djelovao u više hercegovačkih župa: kapelan u Županjcu (1894./95.), Gradničima (1896./97.), Konjicu (1897./98.), Humcu (1898./99.), župnik u Seonici (1899.-1901.), Grudama (1901.-05.), kapelan na Humcu (1905./06.), župnik u Rošku Polju (1906./07.), Kočerinu (1907.-10.), Ljutom Docu (1910./11.), kapelan na Š. Brijegu (1911.-13.), Posušju (1913./14.), Gabeli (1914./15.), Čerinu (1915.-17.), župnik u Jablanici (1917.-19.), kapelan na Humcu (1919.-21.), Mostaru (1921.-23.), župnik u Klobuku (1923.-30.), Pločama (1930.-32.), kapelan na Čitluku (1932./33.), Gorici (1933/34), Humcu (1934.-37.), Čitluku (1937./38.) i konačno na Humcu (1938./39.). Preminuo je na Humcu 5. siječnja 1939. od kapi, u 70. god. života, 50. god. redovništva i 45. god. svećeništva. Pokopan je na Novom groblju.

Fra Berto Dragičević rođen je 7. svibnja 1910. u Međugorju. Tu je završio pučku školu. Gimnaziju je pohađao kod franjevac

na Širokom Brijegu, a bogoslovni studij završio je u Mostaru. U franjevački novicijjat stupio je 1930., a za svećenika je zaređen 1936. Najprije je pastoralno djelovao kao kapelan u Duvnu (1937.-39.), potom kratko u Slanom i na Š. Brijegu. Tijekom Drugoga svjetskog rata bio je župnik u Rakitnu (1940.-45.), gdje osniva seosku policiju kako bi zaštitio domaće pučanstvo od četničko-partizanskih upada i ubijanja. Pred kraj rata bježi pred komunistima i završava u Austriji. Tu je četiri godine pomagao hrvatskim izbjeglicama. U Ameriku je došao 1949. godine. Djelovao je kao župni pomoćnik u Chicagu - sv. Jeronim (1950.-53.) i u južnom Chicagu (1953.-58.). Kratko je djelovao kao kapelan i u župama u Pennsylvaniji: u Sharonu (1958./59.) i Ambridgeu (1959.-61.). Nakon toga odlazi u Kanadu, gdje služi kao duhovnik Hrvatima u Sudburyju i Elliot Lakeu (1961./62.), pa onda župnik u Sault Ste Marie (1962.-69.), gdje je utemeljio hrvatsku župu i sagradio župnu kuću s kapelicom. Od 1969. do 1980. opet je u Sudburyju, sada kao župnik, a od 1980. do smrti je pomoćnik u Norvalu. Tu je preminuo 15. veljače 1990. u 80. god. života, 60. god. redovništva i 55. god. svećeništva. Pokopan je na groblju Holy Sepulchre u Chicagu.

Fra Marko Dragičević st. rodio se 17. veljače 1902. u Međugorju. Gimnaziju je završio na Širokom Brijegu, a bogoslovni studij u Mostaru. Franjevački habit obukao je 1922., a za svećenika je zaređen 1928. U Fribourgu (Švicarska) postigao je doktorat iz klasične filologije (1935.) s disertacijom o pismima Plinija Mlađeg. Od 1935. do 1945. profesor je klasičnih jezika na Franjevačkoj gimnaziji na Š. Brijegu. Bio je i drugi magistar sjemeništara. Partizani su ga odveli od oltara u Izbičnu kamo se

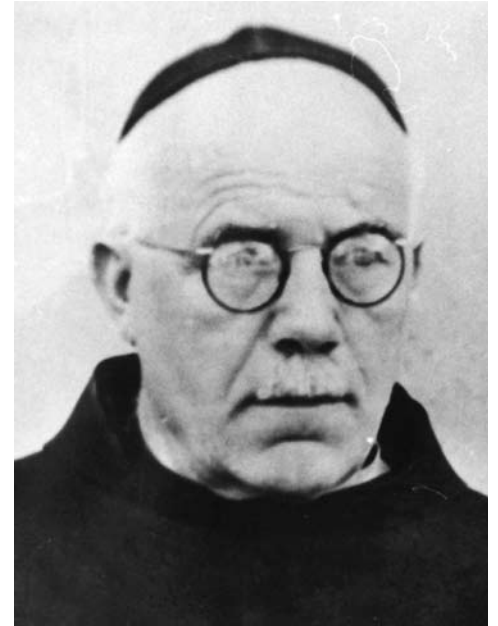

bio sklonio 11. veljače 1945. i nakon toga u Grabovoj Dragi ubili. Usmrćen je u 43. god. života, 23. god. redovništva i 17. god. svećeništva.

Fra Marko Dragičević ml. (II.) rodio se u Miletini, župa Međugorje, 6. veljače 1927. Pučku školu završio je u Međugorju, a onda pošao u poznatu Franjevačku gimnaziju na Širokom Brijegu. Bio je u 6. razredu gimnazije kad su partizani u veljači 1945. zauzeli samostan te poubijali brojne profesore i ostale franjevce na Širokom Brijegu. On se spasio slučajno. Preostala dva razreda gimnazije polagao je u Sarajevu. U franjevački red stupio je 1946. u Kraljevoj Sutjesci u Bosni. Bogoslovni studij završio je u Sarajevu, gdje je 1951. zaređen za svećenika. Djelovao je u brojnim hercegovačkim župama: 1953./54. je u Rakitnu, zadužen za Polja, 1954./55. kapelan na Humcu, 1955./56. opet u Rakitnu, 1955.-57. kapelan na Š. Brijegu, 1957./58. u Čapljini, a onda 1958.-64. župnik u Jablanici. Potom je gvardijan u Slanom te služi župu Baniće (1964.-67.), pa župnik u Ljutom Docu (1967.-77). Tu je temeljito obnovio i proširio župnu crkvu te

uredio župnu kuću. U Izbičnu je župnik pet godina (1977.-82.). I tu je obnovio župne zgrade. Nakon Izbična je šest godina kapelan na Kočerinu (1982.-88.), a od 1988. do smrti stalno je u Posušju. Bavio se fotografijom i snimanjem. Preminuo je u Posušju 14. lipnja 2003. Pokopan je na groblju Martića križu.

Fra Pavao Dragičević rodio se u Podmiletini, župa Međugorje, 14. prosinca 1882. Osnovnu je školu završio u Međugorju, a gimnaziju na Š. Brijegu. Filozofiju, teologiju i crkvenu povijest studirao je u Mostaru, Parmi i Rimu. Franjevački habit obukao 1900., a za svećenika je zaređen 1905. U Rimu je 1908. završio studij crkvene povijesti. Od 1909. do 1927. predaje crkvenu povijest na širokobriješkoj gimnaziji. Potom je sedam godina župnik u Jablanici (1927.-34.) i ujedno definator Provincije (1928.-31.), pa godinu dana gvardijan na Š. Brijegu (1934./35.). Od 1935. do 1945. predaje povijest i patrologiju na franjevačkoj bogosloviji u Mostaru. Potom je tri godine član ispitne komisije za jurisdikciju. Surađivao u *Hrvatskoj enciklopediji*, te izdao dvije studije: *Postanak i razvitak franjevačke gimnazije na Š. Brijegu* (Mostar, 1918.) i *Život i rad fra Martina Mikulića*, u: *Almanah Hrvatska duša* (1923.). Iz njegove povijesne riznice građu je posebno rabio povjesnik Ferdo Šišić. Posljednje godine života proveo je u franjevačkom samostanu u Mostaru. Tu je i preminuo 24. srpnja 1954., u 72. god. života, 54. god. redovništva i 49. god. svećeništva. Pokopan je na groblju Šoinovcu.

POJELA MACA

Miljenko Stojić

Priznajem, volio bih se sada negdje u hladu odmarati negoli pisati ovaj tekst, ali kako se ostaviti svoje zadaće? Nema veze što je ljeto, život ide dalje. Neka bude ovako kratko i jednostavno, da se ne zamaramo objašnjenjima.

Preda mnogom leže dvije knjige, jedna s ove, a druga s one strane valjda nevidljive crte između nas i njih. Svatko od nas nešto čita i ne bi time trebao opterećivati druge. Ipak, posvetit ću nekoliko redaka svom ljetnom štivu. S koje strane započeti? Možda s ove naše!? Knjiga nosi naslov *Kazniona* (Kaznionica). Na 150-ak stranica teksta i fotografija rasprostrli su se pred nama komadići života zeničke tamnice. Ona bivstvuje počevši tamo od Austro-Ugarske pa sve do naših dana. Tko zna kad će joj doći kraj. Trebali su je svi sustavi, za ljude čisto dvojim. Nama je zacijelo najviše u glavi zbog desetljeća njezina rada u vrijeme zlosretnog komunizma. Mnogi su naši u njoj zaglavili, nevini, zato što su voljeli svoje. Nerado o tome pričaju i danas kad bi se pričati moglo. Dovoljno je samo prelistati knjigu i odgovor je jasan. Pred nas izranja svijet težak za pojmiti, svijet koji jede sve oko sebe, svijet koji se napajao zlom. Prekinimo ovdje s govorom o ovoj knjizi, a počnimo s onom

s druge strane, kažu bogatoga i uspješnog Zapada. Naslov joj je *Samoubojstvo Zapada*. Ne bojmo se, nije izvanjski slična prvoj, nema fotografija, puna je teksta, ima više stranica, laganije se čita, puno laganije, čak poput nekoga jeftinog romana. Pisci kušaju uz pomoć dokaza upozoriti na srljanje u propast. Moram reći da su uvjerljivi, iako me ono „zapadnjačko“ u meni nuka odmahnuti rukom. Kao, nije to sve tako crno, popraviti će se ako je nešto pošlo ukrivo, idemo mi dobro i slavno naprijed... Ima toga još, ali odmahujem rukom na takve stavove. Radije otvaram oči i uši, pa što Bog dragi daje. Tako pomislih da obje ove knjige imaju zajednički korijen. Ovamo su ubijali tijelo, duh se nije baš tako dao, tamo ubijaju duh, tijelo se tovi, na kraju sve završava u nekoj knjizi ljudi koji su progledali. Sad, tko će biti među koricama, tko izvan njih, upit je na koji svaki čovjek samo za sebe pojedinačno odgovara. Ne znaju to učiniti ni „svemudre“ političke stranke. Ima ih koje se napajaju, i tamo i ovamo, na zasadama sustava i mišljenja koji su proizveli spomenute strahote. Prisjetimo se, dok su nas tlačili i ubijali ovamo, na tom Zapadu dobar dio je govorio da je to „s ljudskim licem“. Jadno im takvo lice! Čak su to htjeli uvesti i kod sebe,

pa i pod cijenu oružane borbe. Koliko god su zaslužili biti kažnjeni, ipak im ne bih poželio ono kroz što smo mi prošli. Bilo i ne ponovilo se više! Lako je to reći, mnogo teže je doživjeti. Ne čujem da se netko ispričao zbog svega. Pojela maca to vrijeme, rekao bi naš vrli puk. A isti glumci ponovno su na pozornici ili bi se tamo htjeli uspjeti, ako su kojim slučajem bili pometeni s nje. Tako je to kad nastupaju oni „s ljudskim licem“.

Primijetih da je ova moja priča počela bivati duga kao tamničke godine. Ne treba zamjeriti, neka naš narodni duh progovori makar i kroz slova na papiru. On me je svemu ovom učio, ne bih se ja tomu tako lako dovinuo. Programet će on iskrsnule nedaće i na kraju unucima na koljenima, negdje u hladu, pričati o starim, dobrim, teškim vremenima. Kraljica Mira zacijelo će mu pomoći u tome. Neki su zbog nje i robijali, ne želeći prodati dušu da bi tijelu bilo dobro. Robijati će ponovno ako bude potrebno, ako maca vrati neka bivša vremena ili smisli njima slična. Nikad se ništa ne zna. Možda to bude potrebno učiniti zbog nafte ili nečeg drugog što su pronašli kod nas, a njima je, kažu, potrebnije nego nama. Ne bismo sad o tome, tek toliko da pokažemo da ne idemo slijepi kraj nekih stvari oko nas. Od razbijanja glave o ovome, radije pomislimo na molitvu dok se odmaramo. Nema ništa bolje za opuštanje. Shvatiš da nisi sam, da nitko ne može mlatarati tobom kako on hoće, da je ovaj svijet lijep unatoč njihovoj „maci“, da se isplati biti svoj i neprodan, da se, jednom riječju, isplati biti čovjek u vremenu ovakvom kakvo ono jest. Miriše malo na fatalizam? Ma ne! Miriše na one nasilne filmove u kojima glavni junak sve pobjeđuje. Razlika je samo u tome što ovdje nema nasilja, nego samo blagosti, dobrote, jasnih shvaćanja. Gospa to desetljećima govori i preoblikuje našu povijest. Ima ih koji bi bili sretni da ona ušuti, međutim, ona će uvijek govoriti, pa čak i onda kad uredno izvijeste je li uopće ikada išta govorila na ovom ozemlju. Bog preko nje, a i preko nas ako to hoćemo, neprestano djeluje. On na kraju pobjeđuje unatoč svemu.

Puhnulo je malo i vjetrić. Ugodno je. Razmišljat ću još malo o dodirnim točkama među raznim mišljenjima. Tek nakon toga može se malo i na more. Nemam jahtu, čak ni obični zračni jastuk, pa ipak ne mislim da mi je neugodno. Čak naprotiv! Uživam u životu, a to je najveće bogatstvo.

Glasnik **MIRA**

Sve o događajima u Međugorju
i odjecima u svijetu i Katoličkoj

Crkvi čitajte u Glasniku mira.

Čitajte i preporučite drugima

Glasnik mira, mjesečnik

Informativnog centra "Mir"

Međugorje.

Surađujte u Glasniku mira,

pišite nam o svojim iskustvima.

Pretplatite se na Glasnik mira.

Godišnja pretplata (12 brojeva):

30 KM/120 Kn

RADIOPOSTAJA
MIR
MEĐUGORJE

Jajce 87,8 MHz
Mostar 100,0 MHz
Banja Luka 107,8 MHz
Hercegovina 101,5 MHz
Lašvanska dolina 100,0 MHz
Split, Južna Hrvatska 101,5 MHz
Sarajevo i Srednja Bosna 96,1 MHz
Banja Luka, Sjeverna Bosna 106,7 MHz
Sjevero-zapadna Bosna, Jajce 106,7 MHz
Dolina Neretve i Juž. Hercegovina 98,3 MHz
Rama, Konjic, Sjeverna Hercegovina 104,7 MHz
Zagreb, Lika, Karlovac, Bihać, Sj. Hrvatska 107,8 MHz
Sisak, Gradiška, Kutina, Ivaničgrad, Novska 106,7 MHz
Zenica, Žepče, Tuzla, Slavonski Brod, Posavina 100,1 MHz

Satelit: Europa, Bliski istok i Afrika
HOT BIRD 6° istočno

INFORMATIVNI CENTAR "MIR" MEĐUGORJE
RADIOPOSTAJA "MIR" MEĐUGORJE

Tel.: 036/651 100; faks: 036/651 300
E-mail: radio-mir@medjugorje.hr
Uživo na internetu: www.medjugorje.hr

PONEDJELJAK I UTORAK

7.30 h, 13 h	Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana	Susreti po dogovoru
Poslije podne	Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
18 - 21 h	Večernji molitveni program i ispovijed
18 h	Radosna i žalosna otajstva krunice
19 h	Sv. Misa
20 - 21 h	Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

SRIJEDA

7.30 h, 13 h	Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana	Susreti po dogovoru
Poslije podne	Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
18 - 21 h	Večernji molitveni program i ispovijed
18 h	Radosna i žalosna otajstva krunice
19 h	Sv. Misa
20 - 21 h	Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
22 - 23 h	Euharistijsko klanjanje

ČETVRTAK

7.30 h, 13 h	Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana	Susreti po dogovoru
Poslije podne	Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
18 - 21 h	Večernji molitveni program i ispovijed
18 h	Krunica
	- U došašću, u božićnom vremenu i u vremenu kroz godinu: radosna otajstva i otajstva svjetla
	- U korizmi: otajstva svjetla i žalosna otajstva
	- U uskrsnom vremenu: otajstva svjetla i slavna otajstva
19 h	Sv. Misa, blagoslov predmeta
20 - 21 h	Euharistijsko klanjanje

PETAK

7.30 h, 13 h	Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana	Susreti po dogovoru
Poslije podne	Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
16 h	Križni put uz Križevac
18 - 21 h	Večernji molitveni program i ispovijed
18 h	Radosna i žalosna otajstva krunice
19 h	Sv. Misa, blagoslov predmeta
20 - 21 h	Čašćenje Križa

SUBOTA

7.30 h, 13 h	Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana	Susreti po dogovoru
Poslije podne	Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
18 - 21 h	Večernji molitveni program i ispovijed
18 h	Radosna i žalosna otajstva krunice
19 h	Sv. Misa
20 - 21 h	Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
22 - 23 h	Euharistijsko klanjanje

NEDJELJA I BLAGDANI

8, 11, 19 h	Sv. Mise na hrvatskom
Ispovijed	Prije podne za vrijeme Mise
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana	Susreti sa svjedocima
Poslije podne	Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
16 h	Krunica na Brdu ukazanja
18 - 21 h	Večernji molitveni program i ispovijed
18 h	Radosna i žalosna otajstva krunice
19 h	Sv. Misa
20 - 21 h	Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

Sveti Jakove, moli za nas!